

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 1 (189) січень 2024 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Рейтинг університетів

25 січня 2024 року опубліковано Webometrics рейтинг прозорості, котрий відображає прихильність університетів до принципів відкритої науки і враховує цитованість перших 310 профілів авторів у Google Scholar за мінусом кращих 20.

За результатами TRANSPARENT RANKING: TOP UNIVERSITIES BY CITATIONS IN TOP GOOGLE SCHOLAR PROFILES - JANUARY 2024 (VERSION 17.01) (<https://euroosvita.net/index.php/?category=1&id=8111>) Житомирський державний університет імені Івана Франка покращив свої позиції і займає 30 місце серед 94 закладів вищої освіти України, котрі увійшли до цього рейтингу.

ДЯКУЄМО КОЛЕКТИВУ ЗА РОБОТУ!
ПИШАЄМОСЯ ФРАНКІВЦЯМИ!

Підсумки вступної кампанії 2023

За результатами вступної кампанії 2023 року Житомирський державний університет імені Івана Франка за показником широкого конкурсу «Зараховано на бюджет» посів 1 місце в Житомирській області!

Сьомий рік поспіль університет утримує першість серед ЗВО регіону та покращує свої позиції у загальних рейтингах.

Серед 222 закладів вищої освіти України, представлених за цим показником, Житомирський державний університет імені Івана Франка займає 31-шу позицію.

У 2023 році до Житомирського державного університету імені Івана Франка за кошти державного замовлення зараховано найбільшу кількість в області осіб для здобуття ступенів:

Бакалавр – 554 особи;

Магістр – 352 особи;

Доктор філософії – 32 особи.

Нині в Університеті розпочинається вступна кампанія- 2024, отож ми пропонуємо всім охочим скористатися наступними можливостями:

для вступників на ОС Бакалавр пройти безкоштовні online-курси підготовки до НМТ-2024, реєстрація за покликанням: <https://forms.gle/DazoX4xeB6Qp86r9>;

для вступників на ОС Магістр та Доктор філософії пройти безкоштовні online-курси підготовки до ЕВІ-2024, реєстрація за покликанням: <https://forms.gle/66QbsdmWzdQimZTW6>;

в Університеті діятимуть пункти реєстрації учасників національного мультипредметного тестування (НМТ), єдиного вступного іспиту (ЕВІ), єдиного фахового вступного випробування (ЄФВВ);

до Житомирського державного університету імені Івана Франка Ви можете вступити на навчання за ваучерами, виданим державними центрами зайнятості;

в Університеті діє консультаційний центр допомоги вступнику, де Вам допоможуть обчислювати конкурсний бал і можливості вступу на бюджет, завантажити пільгові документи в електронний кабінет та нададуть інформаційний супровід щодо вступу до ЗВО України.

Долучайтеся до наших інформаційних каналів, щоб бути в курсі останніх новин та можливостей:

офіційний Telegram канал приймальної комісії – <https://t.me/zueduvstup>

офіційний сайт університету – <https://zu.edu.ua>

ознайомитися зі спеціальностями: <https://enter.zu.edu.ua/specialties>

Телефони приймальної комісії: (0412) 43 09 07, (096) 388 00 36, (063) 449 09 81.

Приєднуйтеся до родини ФРАНКІВЦІВ! Житомирський державний університет імені Івана Франка чекає на Вас, а професійні фахівці допоможуть втілити в життя Вашу мрію - побудувати власну успішну освітню траєкторію!

Приймальна комісія

Telegram
канал допомоги вступнику
Житомирського державного
університету імені Івана Франка
t.me/zueduvstup

Усе, що потрібно знати про вступ 2024

- ✓ вартість навчання
- ✓ умови вступу
- ✓ пільги при вступі
- ✓ НМТ та ЄВІ - 2024
- ✓ етапи вступної кампанії

Радісні події для наукової спільноти університету!

Відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від 20.12.2023 №1543 присуджено науковий ступінь доктора наук з психології за науковою спеціальністю 19.00.07 «Педагогічна та вікова психологія»

МІРОШНИЧЕНКО Олені – доцентці кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління,

вчені звання доцента присвоєно таким викладачам університету:

БІЛЮК Інні – доцентці кафедри англійської мови;

АВДЄСЬОЇ Ользі – доцентці кафедри хімії;

КОНОВАЛЬЧУК Інні – доцентці кафедри початкової освіти та культури;

МУЗИЦІ Лідії – доцентці кафедри ботаніки, біоресурсів та біорізноманіття;

ЧЕРНИШОВІЙ Анні – доцентці кафедри мистецької освіти.

У різдвяно-новорічні дні франківці радо вітають колег, які протягом років натхненною працею розвивали і продовжують розвивати університет.

На останньому засіданні вченої ради в 2023 році ректор університету Галина Киричук з вдячністю за багаторічну сумлінну працю,

високий професіоналізм, вагомий особистий внесок у справу навчання і виховання студентської молоді університету нагородила нагрудним знаком «Заслужений професор Житомирського державного університету імені Івана Франка»

ФРАНОВСЬКОГО Анатолія – кандидата фізико-математичних наук, доцента кафедри алгебри та геометрії. Він присвятив своє професійне життя ЖДУ імені Івана Франка. Вже 36 років є викладачем фізико-математичного факультету, 20 років з яких обіймав посаду декана факультету, розвиваючи та розбудовуючи його.

Також привітали ювілярів, які у грудні відзначили свої дні народження:

МАРТИНЮК Людмилу – сторожа гуртожитку №5;

ШИМАНСЬКУ Надію – коменданта гуртожитку №5;

ОСТРИНСЬКОГО Володимира – старшого лаборанта кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту;

СЕЙКО Наталію – доктора педагогічних наук, професора, професора кафедри соціальних технологій;

ГРИМАСЕВИЧ Галину – кандидата філологічних наук, доцента, завідувача кафедри української мови та методики її навчання;

ДАЙНЮК Ларису – провідного фахівця відділу аспірантури та докторантури;

ІВАНЕНКО Валентину – кандидата економічних наук, доцента, доцента кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи;

КИСЛУ Ольгу – завідувача загального відділу.

Відбулося перше засідання вченої ради в 2024 році в оновленому складі.

За гарної традиції розпочали з нагород. **Ректор Галина Киричук вручила диплом доктора наук МІРОШНИЧЕНКО Олені** – доцентці кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки

Атестати доцента отримали:

АВДЄСЬОЇ Ольга – доцентка кафедри хімії;

БІЛЮК Інна – завідувачка кафедри англійської мови;

КОНОВАЛЬЧУК Інна – старша викладачка кафедри початкової освіти та культури фахової мови;

МУЗИКА Лідія – доцентка кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття;

ЧЕРНИШОВА Анна – доцентка кафедри мистецької освіти.

Працівники університету, які в січні відзначали свій ювілейний день народження, були відзначені почесними грамотами за бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків:

РУТЕЦЬКИЙ Василь – доцент кафедри мистецької освіти;

ОНІЩУК Вадим – сторож агробіостанції;

ПШЕНИЧНА Нуне – секретар друківки ННІ педагогіки;

КИРИЧЕНКО Віктор – професор кафедри соціальної та практичної психології.

Відділ кадрів, прес-служба університету

Викладач ЖДУ за казахским дастарханом

Нещодавно на офіційній ФБ-сторінці Клубу випускників «ЖДПІ - ЖДУ імені Івана Франка» з'явився пост про зустріч випускників нашого навчального закладу, що проживають у Казахстані, з Іриною Шинкарук. Пропонуємо вашій увазі пост та кілька коментарів до посту мовою оригіналу.

Когда-то студенты из Казахстана долгие 22 года обучались в украинском городе Житомире, в Житомирском государственном педагогическом институте. Сейчас это Житомирский государственный университет имени Ивана Франка.

Несмотря на время и расстояние, Украина и Житомир для нас, выпускников, проживающих в Центральной Азии, по-прежнему близки.

19 января прошел небольшой квартирный капустник выпускниц ЖГПИ из Казахстана и Ирины Шинкарук. Это был вечер воспоминаний, пели песни, читали. На встрече приняли участие выпускницы разных лет. Организатором встречи была выпускница Курмашева Раиса Зербиевна. Мы благодарим ее за хорошо продуманное и интересное мероприятие, за щедрый казахский дастархан.

Из-за войны Ирина Владимировна оказалась в нашей стране... Немного о ней.

Ирина Владимировна Шинкарук - это украинская певица, телевизионная ведущая, режиссер, солистка оркестра Национального радио

Украины, заслуженная артистка Украины, народная артистка Украины, основатель и председатель оргкомитета фестиваля «Песенный спас». Ее имя занесено в международный музыкальный каталог «Who is who in music».

Это дочь нашего преподавателя

Владимира Федоровича Шинкарука. Кстати, Ирина еще в начале 90-х принимала участие в казахстанском конкурсе «Азия дауысы» («Голос Азии»). У ее покойного отца в Казахстане до сих пор много друзей и студентов.

Даже далеко от родины Ирина сердцем там, где ее родные и

близкие люди, брат на фронте. Близко сотрудничает с Посольством Украины в Казахстане, активно участвует в их мероприятиях.

Для нас Ирина близка еще и тем, что она из Житомира, родом из нашей же ALMA MATER.
НА ТОМ СТОИМ, ДРУЗЬЯ!

Карылгаш Нигметова

Кабжан, благодарю за информационную поддержку нашей тёплой встречи с Ириной Шинкарук. Отрадно, что она прочитала нам свой рассказ «Синяя птица із золотими крильми» - «Синяя птица с золотыми крыльями» о первых днях войны на украинской земле. Мы ещё раз убедились в многогранности ее таланта.

Особая наша признательность семье сына Раисы Курмашевой - Нурлану и снохе Фаризе за гостеприимство и за щедрость души.

Гайни-Жамал Жайнибекова

Наша дружба крепка и на века! Молодцы!

George Man

Всегда поддерживайте Украину. Правда на ее стороне!

Пост та коментарі взято з ФБ-групи «ЖДПІ - ЖДУ імені Івана Франка. Alumni Club Qazaqstan» за посиланням

<https://www.facebook.com/frankovetsky/posts/pfbid02RZPFUG77BcYk266EPLeKDDcEj6A4FGLGzqVWYF19ZGV2Kz4tLh1XjH2WVH2sWnQXl>

Харчовий кластер Житомира

Круглий стіл «Створення Житомирського харчового кластеру» пройшов 19 грудня 2023 року. Франківці взяли участь у ньому. Захід пройшов в межах проекту «USAID підтримує створення та інституціоналізацію Житомирського харчового кластеру».

У створенні мапи харчового кластеру брали участь представники нашого університету – професорка Руслана Романюк, доцентка Світлана Павлова та доцент Василь Панчишин. Вони визначали стратегічні напрямки у частині науково-інноваційної складової та можливостей університету.

Харчовий кластер перебуває у стані розробки. Наразі проходять стратегічні сесії, де розробляються основні стратегічні напрямки. Вони стосуються міста Житомира, Житомирської регіону та області, що актуально для підприємств, які займаються харчовою переробкою.

Доцентка Світлана Павлова розповіла про засідання створення харчового кластеру.

- Наскільки створення харчового кластеру необхідно для нашого міста?

- Я думаю, що це гарна можливість розвивати зв'язки між всіма підприємствами, які займаються переробкою харчової продукції спільно із суміжними галузями. Складовими є транспорт, логістика, навчання персоналу, вищі заклади.

- Що Вас особисто зацікавило в

цьому проєкті?

- Мене зацікавив розвиток харчової промисловості, кулінарних брендів, впізнаваності міста Житомира, оскільки ми є представниками спеціальності «готельно-ресторанна справа». Я думаю, що це дуже цікавий напрямок, він залучить ще більше туристів та підніме імідж міста та регіону. Тому моя зацікавленість проявляється у формуванні бренду міста Житомира.

- Як наш університет буде задіяний у роботі харчового кластеру?

- Наш університет є досить

потужним, має велику наукову та методичну базу для підготовки фахівців різних видів діяльності, в тому числі і харчової промисловості. Наприклад, наші хіміки та біологи працюють в лабораторіях, де досліджують якість харчових продуктів. Студенти спеціальності менеджмент чи готельно-ресторанна справа займаються управлінням закладів. Студенти-маркетологи оцінюють ринок і роботу зі споживачами, підготовку кадрів та інноваційно-науковий потенціал.

- Які переваги отримає наш університет, беручи участь у

роботі харчового кластеру?

- Можливості навчання здобувачів університету, відповідно до реальних потреб підприємств міста Житомира та регіону, співпраця з роботодавцями, простіша адаптація випускників до умов виробництва або діяльності

- Які навчальні заклади будуть задіяні у роботі кластеру?

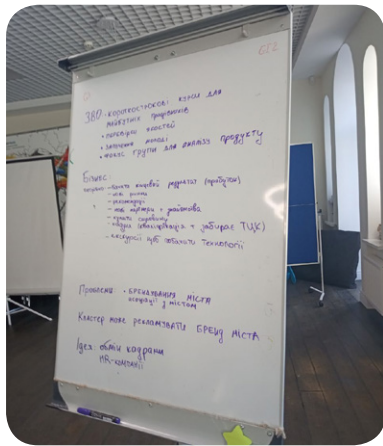
- Будуть задіяні найбільші навчальні заклади міста Житомира як у роботі кластеру, так і визначенні стратегічних напрямків. Більше зосереджуються на коледжах, училищах, тобто тих навчальних закладах,

що готують технічних працівників. Це робота з обладнанням, на устаткування. В той же час вищі навчальні заклади є інноваційною базою для розробки стратегічних напрямків.

З мапою та інформацією щодо створення харчового кластеру можна ознайомитися на сайті zt-rada.gov.ua «Дослідження компаній міста Житомира щодо вбудовування у кластери».

Вікторія Новотна

P.S. Дослідження «Експрес-аналіз компаній міста Житомира щодо можливості вбудовування їх в кластер та рекомендації органу місцевого самоврядування щодо побудови регіональних кластерів» виконав експерт в сфері економічної та індустріальної політики, доктор економічних наук Володимир Панченко на замовлення програми міжнародної технічної підтримки «EU4Business: конкурентоспроможність та інтернаціоналізація МСП», що спільно фінансується Європейським Союзом та урядом Німеччини і реалізується німецькою федеральною компанією Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH

Студентам платитимуть за високі бали, а вишам — за об'єднання

Вишів стане менше, а студентам платитимуть гроші на навчання. Це передбачає масштабна реформа вищої освіти, яку у 2024 році планує розпочати Уряд України. Як реформа полегшить життя абітурієнтам та студентам — в етері «Суспільне. Спротив» розповів заступник міністра освіти і науки України Михайло Винницький. За словами посадовця, ухвалені розпорядження стосуються модернізації мережі навчальних закладів вищої освіти і це ніяк не пов'язане із війною.

Студентам платитимуть за високі бали

В першу чергу це зміна системи фінансування закладів вищої освіти і взагалі системи бюджетного фінансування освіти для абітурієнтів, розповів Михайло Винницький.

«Наразі є система, яка базується на тому, що людина або бюджетник, або контрактник. І дуже часто різниця між ними — це якась тисячна бала на ЗНО. Планується розробити систему грантів, яка передбачає, що для тих, хто матиме найкращі результати ЗНО, буде стовідсотково оплачена їхня підготовка. А в інших випадках може бути грант, який перекирватиме, наприклад, 50, 60 чи 70 відсотків вартості навчання».

Таким чином з'явиться можливість розподілити частину бюджетних коштів між більшою кількістю студентів. Якщо раніше на 40

відсотків бюджетників припадали 60 відсотків контрактників, то тепер хочуть зробити з точністю навпаки, пояснив Михайло Винницький.

Мільйон доларів за об'єднання

Реорганізовані внаслідок реформи виші отримуватимуть інвестиції на суму від одного до півтора мільйона доларів. Йдеться про обладнання та модернізацію мережі навчально-го закладу, пояснив заступник міністра освіти і науки України.

«У нас діє програма Світового банку, яка передбачає, що при кожному такому об'єднанні університет отримує від 1 до 1,5 мільйона доларів на обладнання, щоб покращити свою інфраструктуру».

Реорганізація передбачає приєднання «слабших» закладів до «сильніших», тобто

зменшення кількості вишів. Але це не основна суть цієї трансформації, додав Михайло Винницький. Також за словами заступника міністра, не слід плутати це з оптимізацією закладів, оскільки немає мови про заощадження коштів шляхом об'єднання.

Чому скорочують кількість вишів

Ще один аспект реформи стосуватиметься зміни інфраструктури освіти. Оскільки інфраструктура по вищій освіті в багатьох випадках перейшла ще з радянських часів, коли кількість вступників була значно більшою. Нині ж випускників стало набагато менше у порівнянні з тим часом. Крім того, змінилася економіка, яка переходить з плановою у постіндустріальну. Професії, які потрібні для майбутнього, змінилися, пояснив заступник міністра.

«Якщо у 2023 році в Україні було близько 360 тисяч випускників шкіл, тоді як у 2008 році — 680 тисяч. До 2033 року ми матимемо приблизно 300 тисяч випускників. І це цифра, яка передбачає повернення поки що невідконтрольних України територій».

Роль у скороченні інфраструктури зіграла не так війна, як щорічне скорочення кількості населення, додав посадовець. Дітей в Україні щороку стає менше. Тож демографічні дані, за його словами, говорять самі за себе.

Оксана Швед, Сніжана Калюжна

За матеріалами: <https://suspilne.media/662628-studentam-platitimut-za-visoki-bali-a-visam-za-obednanna-zastupnik-ministra-pro-reformu-visoi-osviti/>

Перемога на чемпіонаті України з айкідо

Чемпіонат України з айкідо пройшов 16 грудня у Києві. Спортсмени змагалися у розділах “Танто Тайсабакі”, “Танто Рандорі” та “Ніні дорі”. Студентка 11 групи факультету фізичного виховання і спорту Аліна Василевська здобула 1 перше місце і 2 других. Пишаємося! Вітаємо нашу спортсменку!

– Як Ви прийшли до айкідо і як це вплинуло на Ваше життя?

– Я почала займатися айкідо в 11 років, коли пішла з бальних танців, тому що тренер не звертав на мене увагу. Мене запросила моя однокурсниця, яка вже місяць ходила на тренування. Це було у 2016 році. До того я взагалі не знала про такий вид спорту. Тренер робив безкоштовні пробні тренування, тому я не мала сумніву аби спробувати. Мені сподобалось з першого ж тренування, бо мене тренер одразу похвалив за мої віджимання. З того моменту я живу цими тренуваннями, бо відчуваю себе здібною і поміченою.

– Де Ви займалися і хто був Вашим першим тренером?

– В Житомирі, в дуже маленькому залі на вулиці Лесі Українки, 59. Моїм першим тренером був Юрій Горкуша. Згодом він пішов з айкідо, і залишив мене на свого колегу Валентина Костецького.

– Чи пам’ятаєте свій перший бій?

– Це було в моєму залі. Ми тільки почали формувати розуміння, що таке змагання, як їх проводити. Але серйозний бій пам’ятаю в Харкові. Це був мій перший чемпіонат України у 2017 році. Я виграла дуже круто на ножовому бою, дівчина втікала від мене і падала декілька разів.

– Нагороди на Чемпіонаті України – Ваші перші нагороди?

– В мене дуже багато нагород з міських, обласних змагань, так і з чемпіонатів України. Була на семи чемпіонатах. Займаючись вже понад сім років, я отримала дуже багато

відзнак. Вигравала як місцеві змагання, так і чемпіонати України. В мене якийсь період був КМС, але зараз 1 дорослий розряд. Вигравала у категоріях Ножовий бій (танто тай-сабакі) та показові прийоми на швидкість (опен ката). Маю близько 30 медалей з призовими місцями за всі змагання з айкідо, де я брала участь. Найкращим результатом, я вважаю, був Чемпіонат України в Лисичанську, де я виграла 2 перших і 2 других місця.

– Як проходив Чемпіонат? Де? Чи не заважали тривоги?

– Останній чемпіонат проходив у Києві в школі № 201. Змагання пройшли дуже організовано. Тривоги не заважали. Я приїхала з Житомира до Києва сама, без тренера, бо він був зайнятий та був у мене впевнений. Недовго чекала своєї черги, мене ставили на бій тільки з хлопцями. Тому вважаю, що це справедливий перемоги та програші. Я приїхала, виграла те, що змогла, і поїхала з нагородами додому.

– Чи доводиться використовувати навички айкідо у повсякденному житті?

– На айкідо я отримала звичку спочатку думати, потім робити і аналізувати кожну дію. Це безпосередньо використовую кожен день. А фізична підготовка, яка в мене зараз є, допомагає мені щоденно у буденних справах: витривалість, щоб помити підлогу, гнучкість, щоб залізти в місце, куди складно дістатися.

– Що в айкідо Вас найбільше приваблює та мотивує?

– Не можна виділяти якийсь конкретний момент, тому що я люблю

всю філософію айкідо. Мотивує, в першу чергу, різноманітність технік в стилі айкідо, тому є завжди куди

рости й розвиватись, немає кордонів. Це дуже захоплює і мотивує пізнати дедалі більше. Мотивує також тренер, який постійно говорить про самодисципліну і розвиток. Також мій тренер своїм досвідом показує, куди я можу прийти в результаті. А результат крутий.

– Чи вплинуло айкідо на Ваше фізичне та емоційне здоров’я?

– В першу чергу, на емоційне, бо навчилася спілкуватись з людьми та не боятися робити щось не так, бо знаю, що мої друзі по татамі завжди підтримають і підкажуть, що не так. В будь-якому колективі відчуваю себе впевнено. Навантаження, звісно, є в емоційному плані. Це залежить від цілі, яку я ставлю перед собою. Якщо я хочу виграти змагання, то налаштовую себе на те, що я викладаюся

на 100%. Якщо я хочу напрацювати конкретну техніку айкідо, то це вже інший настрій, бо всьому свій час і треба просто багато разів робити теж саме. У фізичному плані можна говорити багато: витривалість, гнучкість, сила в руках, підтягнуте гарне жіноче тіло, омріяні 4 кубики пресу, підкачані ноги, можу багато ходити та не відчувати втоми.

– Ким Ви себе бачите через 5 років?

– Я думаю стати тренером з айкідо вже через 3 роки. Тому зараз навчаюся в ЖДУ на спеціальності 017 Фізична культура і спорт. Отримаю чорний пояс і зможу впевнено починати тренувати. Моя мрія – потрапити на чемпіонат Європи з айкідо, але поки це неможливо.

– Які поради Ви дали б тим, хто тільки починає свій шлях у світі айкідо?

– У кожного свій шлях і кожен пройде його по-своєму, але до мети прийде тільки той, хто сильний духом і дисциплінований помилками, як своїми, так чужими. Вчіться на помилках свого тренера, поважайте свого наставника, бо це єдина людина, яка дасть можливість виконати те, до чого ти будеш прагнути.

Якщо ти будеш відчувати себе чемпіоном, ти ним станеш. Працюй на кожному тренуванні, кожне тренування приближає до твоєї цілі. А ось поставити ціль дуже легко: ти або чемпіон України, Європи, світу, або ти отримуєш чорний пояс. Все можна поєднувати!

Вікторія Столярова

Бронзова призерка з бігу на 300 метрів

Всеукраїнські змагання «Фестиваль бігу-2023» пам’яті Олександра Калантаєвського пройшли 21 грудня 2023 року у місті Львів. Студентка факультету фізичного виховання і спорту Крістіна Новарчук стала бронзовою призеркою з бігу на 300 метрів. На зустріч до неї редакція направила журналістку, щоб дізнатися про нюанси змагань, запитати про досвід перемоги, який дівчина отримала.

– Вітаю Вас з нагородою! Скажіть, як Ви потрапили на фестиваль бігу? Ви самі зацікавилися участю у ньому чи Вам запропонували взяти участь?

– Дякую за привітання. На фестиваль бігу я потрапила за рекомендацією мого тренера. Цей старт відкривав наш зимовий сезон. Це був перший старт в приміщенні. Нам потрібно було поїхати позмагатися та дізнатися наш рівень підготовки.

– Поясніть нашим читачам – хто такий Олександр Калантаєвський, в честь якого відбувається фестиваль і чим він відомий?

– Олександр Калантаєвський – це відомий львівський тренер з легкої атлетики. Він був членом федерації легкої атлетики Львівської області. Також засновником львівського спортивного клубу «Спринт». Підготував не одного кандидата у збірну України. На жаль, він помер у 2020 році. На честь його пам’яті та його внеску у легку атлетику Львівської області проводилися ці змагання.

– Скільки було учасників та з яких міст України?

– На фестивалі бігу було 620 учасників з різних міст України. Найбільше, я вважаю, було з Львівської та Івано-Франківської областей, тобто із західної частини України.

– З якими труднощами на шляху до фестивалю Ви стикнулися?

– Труднощі, перш з все, були у тому, що це зимовий старт. Це старт в легкоатлетичному манежі. Шкода, але в нас в Бердичеві, звідки я родом, його немає, а тільки в Житомирі, куди ми іноді їздимо тренуватися. В нас в Бердичеві є лише звичайний стадіон, на якому чотири доріжки. Там можна бігати, але взимку це проблематично, тому що доріжки засипає снігом або покриває лід і бігати неможливо. Тоді в хід йде тренажерна зала, кросова підготовка, житомирський легкоатлетичний манеж, щоб була можливість побігати, підготуватися до змагань.

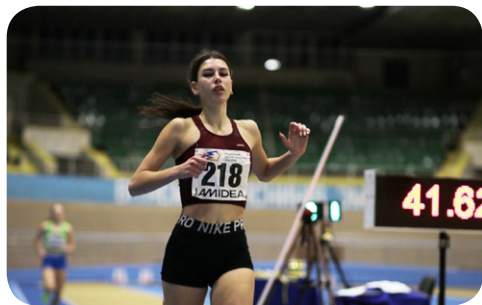
– Чи довго Ви тренувалися перед тим, як поїхати на фестиваль?

– Я взагалі займаюся легкою атлетикою сім років і на постійній основі тренуюсь. Тренувалась, як зазвичай, коли готуюсь до будь-яких змагань, так і готувалась до

фестивалю, тому так довго.

– Які емоції Ви відчували, коли здобули нагороду? Чи очікували Ви на перемогу?

– Емоції були змішані, тому що дуже круто, що місце призове, але, звісно, хотілось першого місця. Але так як у нас є проблеми з підготовкою в зимовий період, немає атлетичного манежу та достатніх

умов для тренування, тому першим стартом я задоволена. У фінальному забігу було чотири дівчинки, а я потрапила в четвертим результатом і тому боролася. В результаті вийшло третє місце.

– Що найбільше Вам сподобалося і запам’яталося із заходу?

– Найбільше із заходу мені сподобалось, що відбулась реконструкція манежу, поклали нові доріжки. Все гарно зробили, доріжка класна, мені дуже сподобалось. Також гарні були медалі, які давали за призові місця. В цілому, все вийшло круто, гарно облаштували. Манеж – один з найкращих в Україні, він дуже сподобався. Таких в нас тільки три – у Києві, Сумах та Львові. Хороший манеж, в якому нещодавно проводився командний Чемпіонат України по юніору. Тому мені запам’ятався цей захід новим манежем.

– Чи плануєте Ви ще брати участь у подібних змаганнях?

– Так, я планую брати участь у подібних змаганнях, але це не фестивалі бігу, а Чемпіонати України. 17-18 лютого у мене планується Чемпіонат України по юніорам, мій основний, який буде проводитися в Києві. Тому будемо брати участь і чекати на хороший результат.

– Розкажіть нашим читачам про те, як

Ви обрали такий вид спорту як біг? Хто підштовхнув Вас до занять? Де Ви почали займатися? Хто був Вашим першим тренером?

– Я взагалі по життю активна людина. Це був 2017 рік, кінець шостого класу, на уроці я запитала у вчительки фізкультури – куди б вона порекомендувала піти, яким спортом зайнятися, тому що мені було вдома нудно. Вона порадила мені біг, так як, на її думку, у мене це гарно виходило. Я пішла з однією дівчинкою з нашої школи, яка тренувалась у нашого тренера, на тренування. Мені сподобалось, але потім, на літніх канікулах, я не ходила. З вересня я вирішила піти знову і настільки мені сподобався підхід тренера, різноманітність тренувань, що я залишилась і досі тренуюсь, тому це класно. Я дуже вдячна своїй вчительці, що вона порекомендувала мені. Мій перший тренер і досі тренер. Це Гаврилюк Олександр, заслужений тренер України, він підготував двох чемпіонів Європи. Для мене він не тільки тренер, а й рідна людина, друг.

– Чому взагалі спорт? Чому не танці? Не акробатика, врешті решт?

– Я, чесно, не знаю. Це питання складне. Я не заціклювалась на тому, що потрібно ходити. Я один раз пішла і все, затягнуло мене. На танці я ходила приблизно менше року, це було в шість років. Там я потягнула пахову зв’язку і перестала ходити. Я була дитиною і навіщо воно мені потрібно, якщо мені боляче. А в спорт мене затягнуло та й так вийшло, що я досі займаюся.

– Який у Вас режим тренувань?

– У мене дуже щільний режим тренувань. З понеділка по середу ми тренуємось, іноді двічі на день. Далі четвер – це відновлення або може бути одне тренування з легкою розминкою, самомасаж за допомогою роликів, масажних пістолетів або просто масаж у масажиста. У п’ятницю-суботу теж інтенсивні тренування, а в неділю повне відновлення. Режим часто напружений, особливо, в підготовчий сезон. Це може бути, наприклад, з кінця вересня по грудень. Далі в нас починається зимовий сезон з грудня по лютий, а з березня по квітень-травень в нас підготовчий сезон,

коли інтенсивні тренування. Я вважаю, що це найскладніший період.

– Яка у Вас улюблена дистанція?

– Моя найулюбленіша дистанція це 400 метрів. У легкій атлетиці вважають, що вона найважча, тому що там потрібно швидко бігти, не знижуючи темпу, але це важко. Це доволі важка дистанція. Окрім 400 метрів я бігаю ще 200, а бувають такі моменти в підготовці, що я біжу 800. Але 400 – моя найулюбленіша дистанція, на всіх змаганнях я її біжу. Потім ми з тренером вирішуємо, яка буде друга дистанція на змаганнях – 200 або 800, але 400 – обов’язкова дистанція. Вона підходить мені, я її люблю.

– Як Ви поєднуєте спорт та навчання?

– Я дуже продуктивна та відповідальна людина. Для когось може бути важко, але для мене все легко йде, процес поєднання спорту та навчання. Я на тренування йду зранку, приходжу, роблю необхідні завдання та йду на вечірні тренування. Приходжу після тренувань, якщо не доробила якісь завдання, роблю, тому мені доволі легко поєднувати. Я така людина, що в цьому плані мені легко.

Вікторія Моравська

Перемоги відкривають нові можливості

Продовжуючи гарну традицію лідерства, Кирило Лампівський, студент 2 курсу факультету фізичного виховання і спорту, став переможцем у бар'єрному бігу на 60 м з бар'єрами на Командному чемпіонаті України з легкої атлетики у приміщенні серед юніорів. Змагання проходили у Львові 13 січня. З потужним результатом 7.94 с Кирило став беззаперечним лідером у бар'єрному бігу та здобув путівку на чемпіонат асоціації балканських легкоатлетичних федерацій з легкої атлетики серед юніорів у приміщенні, який пройде 4 лютого 2024 р. у м. Белград (Республіка Сербія)

— Як Ви почали займатися бар'єрним бігом? І чому саме біг з бар'єрами?

— Бар'єрами почав займатися майже одразу, так як мій тренер — це тренер з бар'єрного бігу. Бар'єри потребують гнучкості та сміливості, які в мене були, тому досить швидко прогресував у цій справі

— Де Ви почали займатися цим видом спорту? Хто був Вашим тренером?

— Почав займатися у ЖСДЮСШОР (Житомирська спеціалізована дитячо-юнацька спортивна школа олімпійського резерву з легкої атлетики Житомирської обласної ради — Н.Н.) на стадіоні Полісся. Моїм першим тренером була і є Алла Ледньова, з якою я вже працюю 10 років.

— Скільки разів на тиждень та скільки годин Ви тренуєтесь?

— По різному. В змагальний період тренуюсь 4-5 разів на тиждень по дві години, в підготовчий період, за декілька місяців до змагань, тренуюсь 5-6 разів на тиждень по два тренування в день, але не завжди два, також по 2-3 години.

— Розкажіть про особливості тренувань.

— План тижневий будується на силових тренуваннях, бар'єрному бігу та на швидкісній витривалості. В підготовчий період на першому тренуванні бігаємо або 10 бар'єрів, або відрізки по 150-200 метрів. Ввечері може бути стрибова робота або тренажерна зала. Кожного тренування розминка по 1-2 км, потім розтяжка,

спеціальні бігові вправи і сама робота, про яку я говорив раніше. В змагальний період бігаємо менше, відточуємо старт та саму дистанцію. Те, що напрацьовували місяцями — вибігуємо.

— Яка Ваша улюблена дистанція взимку та влітку?

— Взимку бігаємо 60 метрів з бар'єрами, а влітку — 110 метрів з бар'єрами.

— Якою була Ваша найбільша перемога в спорті до чемпіонату в Львові?

— Напевно, коли виїхав за кордон в 2022 році та тренувався з іншим тренером. Було важко, адже новий тренер, нова країна, нове місце і я зробив крок назад в той момент в результаті. Того року був відбір на

Чемпіонат Європи, майже пролетів, але, на щастя, вдалося пробігти по нормативу. Було багато підтримки з різних сторін і матеріальної, і психологічної, тому все вдалося. Тоді переміг на змаганнях.

— Як проходили змагання у Львові?

— У Львові змагання проходили у новому манежі, який щойно зробили. Це був перший старт цього року, я був дуже вмотивований та добре підготовлений. Пробіг на особистий рекорд одразу. З кожним подальшим стартом все більше і більше розбігаєшся, ще є старт, тому впевнений, що пробіжу ще швидше.

— Скільки було учасників та з яких областей України?

— З кожним роком все менше і

менше бар'єристів мого року. Мабуть, це пов'язано з віком. Цього року, це був не основний чемпіонат України, було всього 4 учасника. Але я все одно показав високий результат, другий за всю історію України.

— Як Ви готуєтесь до змагання у Белграді?

— Так, як і завжди до будь-якого старту — відпрацьовую техніку, старт, біг між бар'єрами та, у цілому, всю дистанцію

— Які риси характеру Вам допомагають досягнути успіху?

— Із своїх рис характеру можу виділити кілька: наполегливість, працелюбність, терплячість, віра в себе до кінця, що б не було. А з психологічної сторони — змагатися кожен раз, як востаннє, та ні на кого не рівнятися. Думаю, це

схема будь-якої справи життя.

— Як Ви поєднуєте тренування, змагання та навчання?

— Спокійно, навчаюся за індивідуальним графіком, встигаю виконувати всі домашні завдання між тренуваннями. Взагалі, вступив на факультет фізичного виховання, щоб зручніше було тренуватися.

— Як Ваші рідні ставляться до Вашого захоплення?

— Всі до єдиного мене підтримують, переймаються за мене, бажають успіху, вболівають.

Надія Ненза

Поки готувався номер:

20 українських атлетів і атлеток приїхали до Белграда, щоб 4 лютого 2024 р. взяти участь в юніорському чемпіонаті Асоціації Балканських легкоатлетичних федерацій (ABAF).

Лік медалей уже на початку чемпіонату відкрив студент факультету фізичного виховання і спорту Кирило Лампівський, який на дистанції 60 метрів з бар'єрами фінішував третім і здобув бронзову медаль для команди України з результатом 7,96 с!

Збірна команда України на цих змаганнях загалом здобула 4 медалі — одне срібло та три бронзи!

Вітаємо спортсменів та тренерів з гідним виступом, особистими рекордами, призовими місцями та дякуємо, що прославляєте Україну на спортивних аренах світу!

Прес-служба університету

Він очолив світовий рейтинг зі стрибків у висоту

Фінал командного чемпіонату України із стрибків у висоту відбувся у Києві 20-21 січня 2024 року. З результатом 2,28 метра переможцем став студент IV курсу факультету фізичного виховання і спорту нашого університету Роман Петрук, який очолив лідерську таблицю світового рейтингу зі стрибків у висоту. Минулого року Роман був другим на молодіжному Чемпіонаті Європи та третім на літній Універсіаді у Ченду (КНР). Роман Петрук — вихованець Житомирської спеціалізованої дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву з легкої атлетики. Його тренує Заслужений тренер України Сергій Шеремет. Редакція спрямувала кореспондента поговорити з Романом та його тренером.

— Романи, вітаємо з Вашим феноменальним результатом - 2,28 метра! Що для Вас означає цей особистий рекорд?

— Цей результат — це не просто цифра. Це свідчення моєї наполегливої праці, підтримки тренера та команди, віри в себе. Він дає мені впевненість у своїх силах і відкриває нові горизонти для подальшого розвитку.

— Ви стрибаєте стилем фозбері-флор. Чому саме цей стиль?

— Фозбері-флор — це найефективніший і найперспективніший стиль стрибків у висоту на даний момент. Він дозволяє максимально використувати швидкість розбігу та гнучкість тіла для подолання більшої висоти.

— Розкажіть про Ваш графік тренувань. Чи зміниться він після того, як Ви очолили світовий рейтинг?

— Мій графік тренувань доволі щільний: шість днів на тиждень я тренуюся, а один день відпочиваю. Зараз я не планую суттєво змінювати його, адже стабільність і послідовність — це запорука успіху. Звичайно, я буду й далі вдосконалювати свою техніку, збільшувати навантаження та готуватися до нових викликів.

— Очолюючи світовий рейтинг, Ви відчуваєте тиск відповідальності?

— Безперечно, це відповідально — бути лідером. Але я не сприймаю це як тиск, а, радше, як стимул для подальшого розвитку. Я розумію, що мені потрібно постійно вдосконалюватися, щоб утримувати свої позиції.

— Як складаються Ваші стосунки з конкурентами?

— У нас з конкурентами здорові спортивні стосунки. Ми з повагою

ставимося один до одного, адже розуміємо, що кожен з нас прагне досягти найвищих результатів. На Житомирщині наразі немає спортсменів, які могли б скласти мені серйозну конкуренцію.

— Хто є Вашим кумиром у стрибках у висоту?

— Мій кумир — це Мутаз Есса Баршим (катарський стрибун у висоту, олімпійський чемпіон 2020 року, дворазовий призер Ігор (2012 та 2016), триразовий чемпіон світу 2017, 2019 та 2022 років, чемпіон світу у приміщенні 2014 року, триразовий переможець Азійських ігор (2010, 2014, 2022), багаторазовий чемпіон Азії — Ред.). Мені подобається його техніка стрибка, його воля до перемоги і те, як він постійно прогресує.

— Стрибки у висоту — доволі травматичний вид спорту. Як Ви справляєтесь з травмами?

— На щастя, серйозних травм у мене ще не було. Але я знаю, як важливо правильно відновлюватися після тренувань і змагань. Для цього я ходжу в баню, на масажі, плаваю, а також дотримуюся режиму сну та харчування.

— Як Ви думаєте, чи є межа можливостей людського організму в стрибках у висоту? Чи можливо буде колись стрибнути на 2,50 або 2,60?

— Я вірю, що межі людських можливостей ще не досліджені до кінця. 2,50 або 2,60 — це цілком реальні цілі, які колись будуть підкорені. Це буде залежати від багатьох факторів: від таланту спортсмена, його техніки, методики тренувань, технологій виготовлення взуття та інших факторів.

— Що б Ви порадили юним спортсменам, які роблять перші

стрибки у висоту?

— Найголовніше — це вірити в себе, мати чітку мету і наполегливо йти до неї. Не здаватися після невдач, адже вони — це невід'ємна частина спортивного життя.

— Як Ви поєднуєте спорт і навчання?

— Я навчаюся за індивідуальним графіком навчання, тому є час і на тренування, і на навчання.

До нашої розмови приєднався тренер Романа — Заслужений тренер України з легкої атлетики Сергій Шеремет

— Які сильні сторони Романа як спортсмена?

— Сильна сторона Романа, це, передусім, його бойовий характер. Коли Роман стрибнув на 2 метри 28 сантиметрів, ми навіть не розраховували на такий результат. Головне,

що йому вдалося покращити його ж особистий рекорд на 2 сантиметри. Це вражає, і це є свідченням його наполегливості.

— Як Ви відреагували, коли він очолив світовий рейтинг?

— Коли Роман зайняв перше місце у світовому рейтингу, ми були вражені та вдячні йому за весь його труд та зусилля, вкладені в досягнення цієї високої позиції. Це було велике досягнення для нього та нашої команди.

— Чи вірите Ви, що він може стати чемпіоном світу?

— Звісно, вірю в це. У 2005 році один з моїх вихованців став чемпіоном світу, і це дає підґрунтя нашим мріям про те, що Роман також може досягти такого високого статусу. Він обдарований та наполегливий, і я впевнений, що з кожним тренуванням він наближається до свого

великого успіху.

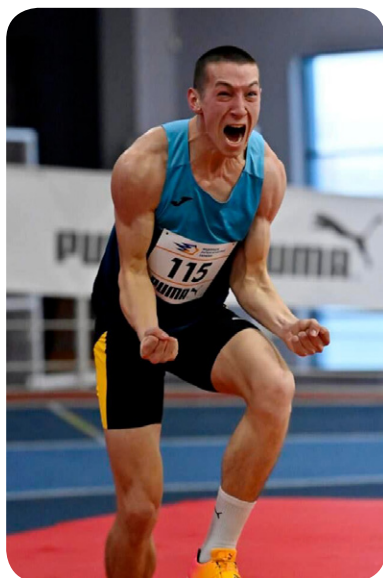
— Що Ви очікуєте від його спортивної кар'єри?

— Очікуємо від Романа подальших вражаючих досягнень. Бажаємо йому продовжувати піднімати планку, ставити ще сильнішим та досягати нових висот у своїй кар'єрі. Ми впевнені, що він здатен до великих досягнень.

— Які Ваші плани щодо його подальшого тренування?

— Наші плани щодо подальшого тренування Романа включають в себе систематичні тренування для підтримки його форми та покращення техніки. Ми також акцентуємо увагу на профілактиці травм та допомозі у його фізичному підготуванні. Головне для нас — забезпечити йому оптимальні умови для досягнення його спортивного потенціалу.

Арина Крикунова

Наші таланти

Студентка I курсу спеціальності «Українська мова і література» ННІ філології та журналістики Ангеліна Ріхтер у XX Міжнародному конкурсі «Бренд року 2023» у категорії «Естрадний вокал 15-18 років», що проходив 22 грудня, здобула друге місце. Редакція поспілкувалася з дівчиною та поставила декілька питань щодо участі у конкурсі.

- Хто був організатором XX Міжнародного конкурсу «Бренд року 2023»? І де він проходив?

- Організаторкою Brand fest була Анастасія Тарковська, яка також є співачкою, засновницею та керівницею Brand school. Конкурс проходив 16 грудня 2023 року офлайн у Житомирській обласній філармонії імені Святослава Ріхтера, але також була можливість брати участь у конкурсі онлайн.

- Які категорії ще були представлені на конкурсі?

- Окрім тієї номінації, у якій виступала я, вокал, були ще такі: хореографія, акторська майстерність, інструментальна музика та кліпи.

- З яких країн ще були представники?

- На жаль, не маю інформації на рахунок того, представниками яких країн були учасники конкурсу.

- Як Ви потрапили на конкурс?

- Моя викладачка з вокалу, яка на той момент вирішила взяти участь

у конкурсі, запропонувала і мені, оскільки дуже давно хотіла, аби ядесь проявила себе, показала свої таланти та можливості.

- Як давно Ви займаєтесь співачкою?

- Взагалі, співаю приблизно з семи років, тобто пішов вже одинадцятий

рік. Перші 8 років співала у хорах музичної та звичайної школи, а останні 3 роки персонально займаюся вокалом.

- Для Вас це вперше брати участь у Міжнародних конкурсах?

- Якщо взяти до уваги саме сольний виступ, то так, для мене це перший співочий конкурс взагалі. До цього ще брала участь у конкурсах з хором, займали навіть перші місця, але не можу сказати, якого рівня вони були – міжнародного чи всеукраїнського.

- З якою піснею Ви виступали на цьому конкурсі?

- Виконувала я пісню Христини Соловій «Любий друг», яку вже співала на університетському заході «Осінь фронтова» на початку листопада, але на конкурсі виконувала пісню у супроводі фортепіано.

- Хто Вам допомагав готуватися?

- Допомагали готуватися

викладачка вокалу Тетяна Поліщук, а також концертмейстер Вікторія Рак, яка має великий досвід і знання у сольному співі. Вони спільно давали мені багато корисних порад та допомагали зробити номер кращим та більш ефектним.

- Як проходив сам конкурс? Ви кудись їхали чи був виступ онлайн? Якщо онлайн, то як це було?

- Поетапно виступали конкурсант різних вікових категорій та номінацій, в кінці кожного етапу було нагородження. Виступала я офлайн, на сцені нашої філармонії.

- Ким ви себе бачите через 5 років після завершення навчання? Філологом чи співачкою?

- Я думаю, що буду працювати за фахом який обрала, тобто філологією. Співи для мене будуть важливі, але більше як хобі, а не головна професія. Планую і надалі займатися ними і вдосконалювати себе.

Олександра Цвєткова

Презентація книги Івана Огієнка «Українська Культура»

У міській раді Житомира 23 січня відбулася лекція з нагоди першого повного видання книги Івана Огієнка «Українська культура» та презентація самого видання. У виданні вперше поєднані дві праці Івана Огієнка — академічна промова на відкритті Українського Народного Університету про українську культуру та лекційний курс з історії культурного життя українського народу, який доти ніде в Україні не викладався. Лекцію проводив та представляв книгу професор Микола Тимошик — упорядник видання, автор передмови та приміток до видання. Звичайно ж, редакція не могла пройти повз такої події у культурному житті міста та України.

Наша команда журналістів відвідала захід та поспілкувалася з шановним професором. Пан Микола люб'язно поділився з нами своєю історією та розповів про початок свого шляху:

- На початку 90-х років я почав цікавитись Огієнком. Мій викладач, який викладав історію української журналістики, дав мені книгу «Історія українського друкарства», і я почав копати. У 1997 році у мене була вже готова докторська дисертація, проте її зарізали, бо система ще не була готова до Огієнка. Проте робота над дисертацією привела мене до Канади. Коли вийшла моя перша монографія «Голгофи Івана Огієнка», то вона потрапила у Канаду, до Колегії святого Андрія, вищого навчального

закладу, який створив сам Огієнок, та у якому викладання ведеться українською мовою. Мене запросили до Колегії. Таким чином, я вперше поїхав у Канаду на три місяці опрацювати архіви Огієнка. Це 100 великих коробок, які до мене ніхто не відкривав.

І от я написав одну книгу, другу та презентував їх у 2000 році. Канадська сторона повірила мені, тому було прийняте рішення - якщо ми створимо громадську організацію, то на її руки вони можуть видати копії усіх рукописів Огієнка, але ні в якому разі не державі, тому що вони їй не довіряли ні тоді, ні тепер. Адже у Огієнка був заповіт: «Коли я помру, то передайте у вільну Україну архіви з бібліотеки». Але в ті роки Україна

не вважалася вільною. Таким чином, я став розпорядником 14 000 сторінок рукописів. І після того почав видавати книги. Наразі усі 27 книг — це проект «Запізніле вороття». Ось така незвична назва, вороття є, але запізнiле. Запізнiле, але все-таки вороття.

Суть цього проекту — повернути унікальну спадщину Івана Огієнка, бо вона стосується всіх галузей українознавства, гуманітарної політики, які ще не осмислені. Вся історія сфальшована, як і культура, мова, література та мистецтво».

На питання, де пан професор бере сили на втілення своїх задумів, він відповів так:

- По-перше, я потрапив у полон до Огієнка, його життя та спадщини, бо чим більше його вивчаєш, тим

більше ним захоплюєшся. По-друге я глибоко переконаний, що це якась вказівка з неба. Найголовніше, коли я прочитав про його життя та долю, то побачив подібність зі своїм життям та долею. Хлопчик із села, бідний, але хотів вчитися, йшов пішки до Києва, щоб вступити «на медицину». Якоюсь мірою я побачив себе, теж з села, безпросвітнього, батьки мої були колгоспниками. І я почав вчитися, почав шукати правду...».

Також пан професор сказав, що свою діяльність буде продовжувати й надалі. З цим проектом він об'їхав усі обласні центри і наразі почав об'їжджати районні центри України. Так само представляв проект «Запізніле вороття» у кількох країнах за кордоном: двічі в Канаді, тричі

в Польщі, а також в Америці, Франції та Італії.

- Продовжувати проект потрібно, тому що більша половина текстів ще не видана. Але сьогодні це важко робити, бо з 27 книг тільки 3 фінансувала держава. На фінансування інших я ходжу з простягнутою рукою, шукаю людей, які зголосяться фінансувати друк. Але я вірю, що ця «пінопластова» психологія мине, що наші люди почнуть у більших кількостях читати літературу, що ми повернемося до того, коли знання будуть поціновуватися. Тому що державу мають будувати люди грамотні, порядні та патріотичні».

Ольга Інюшкіна,
Олександра Цвєткова

Мандрівка студентів країнами ЄС під час канікул

Студенти ННІ іноземної філології нашого університету під час зимових канікул мали змогу попрактикуватися у володінні кількох мов: англійською, німецькою, французькою та польською. Завдячуючи завідувачці кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти Валентині Папіжук, доценткам цієї ж кафедри Олені Кузьменко та Юлії Лісовій, студенти змогли відправитися у 7-денний тур столицями європейських країн. Журналісти нашої газети поспілкуватися з організаторами поїздки (Валентиною Папіжук та Оленою Кузьменко) та зі студентами після їх повернення. Викладачі та студенти із радістю поділилися своїми враженнями.

Спочатку ми зустрілися з кандидаткою педагогічних наук, доценткою Валентиною Папіжук:

- Хто став ініціатором подорожі?

- Кілька років тому студенти ННІ іноземної філології вже були в туристичній поїздці у Франції. Період карантину перекреслив таку можливість, а з початком війни всі наші мрії акумулювалися лише в одну: наша перемога! Тому, минулого року, ми навіть не піднімали це питання. Проте, цього року, коли стало зрозуміло, що війна ще буде тривати, ми повернулися до питання поїздки... Нам було важливо побачити ті місця, про які пишуть підручники, випробувати свої можливості порозумітися в іншомовному світі, та й просто зрозуміти, що життя триває і ворог не може відібрати у нашої молоді жаги до життя!

- Як саме вдалось попрактикуватися студентам? Чи були мовні бар'єри?

- Всі студенти мали можливість зануритись в іншомовне середовище, замовляти їжу в кафе, робити покупки, наприклад, в сувенірних крамничках, запитати дорогу на вулиці у перехожих, попросити в готелі чайник, тощо. Хоча це ніби прості речі, але саме вони додають впевненості, що тебе розуміють, що це досить легко, що ніхто не буде виправляти граматичні помилки чи фонетичні огріхи... Думаю, цей досвід додасть мотивації нашим студентам до вивчення іноземних мов.

- Чотири країни - чотири різні культури. Яка вразила найбільше?

- Нам цікаво було відкривати нове, проте головною метою подорожі був Париж, де ми провели найбільше часу. Ми відвідали королівський замок Версаль, скарбниця світового мистецтва Лувр відкрив нам деякі таємниці – Мона Ліза таки слідує поглядом за вами з усіх ракурсів. Пересвідчилися у різноманітності архітектури – що не будинок, то пам'ятка, а сьогодні популярно влаштовувати садочки та міні-парки/города на дахах. Більше того, на дахах розводять бджіл, і, кажуть, вони в місті дають більше меду, ніж в сільській місцевості. Познайомилися з паризькою кавою – мали час випити кави у затишних вуличних кафе. А ви знаєте, що практично всі кав'ярні в Парижі мають столики на вулиці? І стільці там розміщені завжди так, щоб відвідувачі, смакуючи каву, дивилися на вулицю, як в кіно? Дуже незвично, чи не так? Наблизилися до паризького бомонду – скажу по секрету, що ми трохи затягнули фотопаузу біля будинку, де нині живе Ален Делон, в надії, що він виведе свої шість собак на прогулянку, і ми їх побачимо зблизька... Думаю, що Париж знайде

чим подивувати найвибагливішого туриста. Тому всім раджу – сміливіше! Відкривайте для себе світ!

- У повідомленні на сайті університету пишуть, що ви відчували підтримку місцевих громадян. У чому це проявлялось? Чи звертали місцеві жителі увагу на стяг, який ви розгортали перед видатними архітектурними спорудами?

- Так, коли ми розгортали для фото наш прапор і вигукували «Слава Україні!», то відповідь «Героям слава!» була набагато гучнішою.

- Наші медіа пишуть, що в знак підтримки нашої держави країни Заходу прикрашають свої вулички українською символікою. Чи вдалось розгледіти їх вам?

- Підтримку України за кордоном ми відчували постійно: і на державному рівні, і від простих громадян. Варто згадати, що скрізь: і в Парижі, і в Берліні перед держустановами, а подекуди, і на будинках місцевих жителів ми бачили український прапор. За наявності українського паспорта – безкоштовний вхід в державні музеї та галереї Берліну, у Чехії місцева жителька обіймала наших дівчат у супермаркеті, почувши українську мову, а власник надзвичайно затишного, майже сімейного ресторанчику в Латинському кварталі у Парижі, дізнавшись про те, що ми з України, почав розказувати, як він захоплюється нашою мужньою країною, що він відвідував колись Київ, як йому сподобалась українська кухня.

Своїми враженнями поділилась Дар'я Чепіга, студентка IV курсу

- Хочу відзначити, що у центрі Парижу з нами трапилася чудова історія: обираючи сувеніри, ми зайшли у крамничку, яка виглядала звичайною. Обравши те, що нам сподобалося, продавець поцікавився звідки ми. Почувши, що ми з України, продавець почав наспівувати пісню «Ой, у лузі червона калина», а його обличчя стало надзвичайно радісним. Спробувавши трохи говорити українською, він увімкнув аудіотрек і всю крамничку й вулицю наповнила українська музика. Це надзвичайно розчулило та підняло нам настрій, згуртувавшись разом, ми почали співати разом. Ось так у Парижі лунають українські пісні, та так підтримують український народ.

- Чи натрапляли ви на щось незвичне?

- Кожна країна має свої цікавинки, своє обличчя і вся ця подорож – знайомство з незвичним, як-от: квіти, що цвітуть на клумбах Парижу, графіті на стінах будинків у Берліні, національна чеська іграшка – кріт з мультфільму, концерт на келихах з різною кількістю води у них на одній з площ

Праги, різдвяна ілюмінація, якою зустріла нас Варшава, відчуття радості протягом всієї подорожі. Важко все передати коротким описом...

Її доповнює Сніжана Гуменюк, студентка IV курсу:

- Яке місто найбільше вразило студентів і чи готові вони туди повернутися?

- Найбільше вразив, звичайно, Париж: його архітектура, люди та їх різноманітність, вузьенькі колоритні вулички, місцева їжа, кава, краєвиди і ще багато чого. Якщо заплутати очі і по черзі відкривати їх у Парижі чи Берліні, не знаючи, що то за місто, думаю, їх важко буде переплутати, так як ці міста по-своєму прекрасні, але такі різні. Парижани, справді, стежать за стилем, рідко побачиш когось в простому худі і з якимось хвостиком на голові, мені це особисто дуже подобається. Після відвідування Парижу ти розумієш, що там зовсім інше життя, і потім, коли вже приходить час покидати це місто, цього робити зовсім не хочеться. Я з радістю поверталась би у Париж знову і знову. Це неймовірне місто, яке було моєю дитячою мрією більш як 10 років.

Про свої враження розповіла Катерина Стрелюк, студентка IV курсу:

- Берлін – місто, де залишилася частинка мене. Я хотіла прогулятися берлінськими вуличками, помилуватися його архітектурою, побачити будиночки в готичному стилі, Бранденбурзькі ворота, Рейхстаг та Берлінський собор. Берлін – моя друга улюблена столиця після рідного Києва. Архітектура та визначні пам'ятки не є основними пунктами в моєму bucket list. Почути живу німецьку мову не з аудіо, не тільки з вуст викладача, а й носія мови; взяти слова не з навчального підручника було моїм найбільшим бажанням. Можливо мої давні знайомі, які читають зараз цей матеріал, задаються питанням: «Чому німецька? Ти вчила в школі англійську та російську мови?» Завдяки Наталії Горобченко німецька мова завжди асоціюватиметься у мене з чимось позитивним. Вона жартувала німецькою мовою, вона міркувала німецькою мовою, вона підтримувала німецькою мовою. Емоційний фон, як виявляється, робить неймовірні речі. Чи не так? На одній з пар пані Наталія ділилася своїми враженнями щодо минулої поїздки до Німеччини та розмовою з німцями. Я була приголомшена її історією і тому одного разу я задала собі бажання: «Я також хочу побачити Німеччину, поговорити з живим німцем/німкою». І що ви думаєте? 10 січня о 21:00 моє бажання здійснилося!

Берлін. Вечір. Місцевий супермаркет. Я сиджу на лавці та чекаю дівчат, які мали б повернутися. Ліворуч від мене моя викладачка французької мови, яка вголос промовила: «Коли це місце зачинається?». Я це почула і в ту ж секунду праворуч від себе бачу двох хлопців, які могли б відповісти на це запитання...

Напевно, я пропущу сам момент моєї німецької мови, адже говорити я можу, проте недосконало. Але моїх слів було достатньо, щоб трішки поговорити з ними...

Це неймовірно насправді чути улюблену мову з вуст живої людини, у якій б'ється серце, з'являються мімічні зморшки при посмішці. Людина, яка дивується, радіє, щось розповідає німецькою мовою. Загалом, ділиться своїми почуттями, емоціями. І не слухайте тих українців, які кажуть, що німецька мова схожа на гавкіт. Ні, зовсім ні. Вони не чули цю мову з вуст носія мови. Німецька мова – мелодійна. Минулого разу я задала нечітке бажання: поговорити німецькою мовою. Цього разу бажання звучатиме так: «Я хочу приїхати до Німеччини, у Берлін, сісти на ту саму лавку у супермаркеті та поговорити вишуканою німецькою мовою, поділитися своїми враженнями та відчуттями».

- Чи розширила подорож кругозір студентів?

- Однозначно, так. Навіть, якщо ви багато подорожуєте, щоразу дізнаєтесь щось нове про країну, додаєте ще один пазл до її портрету....

Катерина Федоришина, студентка I курсу магістратури, додала:

- Які основні відмінності між Варшавою, Берліном, Парижем та Прагою ви помітили?

- Кожне місто і країна по-своєму різні і неймовірно гарні.

Особисто для мене, Варшава – це місто, яке максимально наближене до української культури, чимось нагадує мені Київ. Велика кількість хмарочосів у поєднанні з маленькими церквами та соборами. Тут ще навіть не відчувається, що ти вже за кордоном.

Берлін – місто контрастів та шаленого ритму. Давно мріяла побачити Рейхстаг та Бранденбурзькі ворота на власні очі.

Париж – місто кохання, мрій та романтики. Місто, у яке я закохалася з першого погляду. Місто, де стиль відчувається у кожному його куточку. Кожна кав'ярня як витвір мистецтва. Завжди мріяла випити горнятко ароматної кави зі справжнім французьким круасаном. Моя мрія здійснилася. Вишукана архітектура вражає своєю красою. Лувр і Версаль однозначно варті вашої уваги. Ейфелева

вежа – головна родзинка Парижу, бездоганна, як вдень, так і вночі. Сучасний діловий квартал Ла-Дефанс, що розташований у передмісті Парижа, змушує затамувати подих. Тут, ніби у Нью-Йорку. Про Париж можна ще довго говорити, але краще все побачити на власні очі. У це місто я точно ще неодноразово повернусь.

Прага – місто з давньою історією. Тут кожна будівля має цікаве минуле. Подорож на кораблику по річці Влтаві – момент, коли зупиняється час, ти забуваєш про всі негаразди і просто насолоджуєшся атмосферою міста. Подорожі дають можливість відкрити для себе щось нове та розширити кругозір. Крім цього, мали змогу використати свої знання та навички з іноземних мов.

Розмову та зливу спогадів та емоцій завершує кандидатка філологічних наук, доцентка Олена Кузьменко:

- На останок: які поради Ви дали б тим, хто планує відвідати спільно зі студентами видатні місця у Європі?

- По-перше, не боятися і їхати. Бо, якщо не спробувати, ніколи не будете знати, як це.

По-друге, бажано знати більше, менш хоча б одну мову. З власної практики скажемо, що там, де було важко висловитися, наприклад, німецькою чи французькою, завжди допомагала англійська і навпаки.

По-третє, варто встановити на телефон застосунок Google карти та перевірити, чи працюватиме Ваш телефон (відповідно до тарифу) у роумінгу. Це особливо корисно, щоб не загубитися та не втратити зв'язок із групою.

По-четверте, мати кошти на картці і хоча б трохи дрібної готівки у євро у гаманці. Наші картки Visa розпізнаються скрізь, що особливо важливо в країнах, які просуювають і власну валюту. Картка дозволить розрахуватись або зняти кошти у валюті тієї країни, де ви будете здійснюєте закупі.

По-п'яте, дуже добре, якщо студенти і викладачі, що вирушають у подорож, хоча б приблизно знають одне одного в обличчя, що допомагає легко ідентифікувати тих, хто загубився.

По-шосте, є місця, відвідини яких краще забронювати завчасно, як-от: Лувр чи Діснейленд. Це зекономить час (а часто й кошти). Так само, не варто відвідувати усі підряд екскурсії, часом достатньо однієї, а решту можете побачити самі. Головне – надійний друг чи друзі поруч.

По-сьоме, максимально чемно поведіться на кордоні, не жартуйте і не сперечайтесь з прикордонниками. Відповідайте і говоріть по суті.

Руслан Гашимов

Переможці олімпіади з інформатики

III етап Всеукраїнської олімпіади з інформатики в Житомирській області проходив 26 січня на базі Житомирського державного університету імені Івана Франка. Серед учасників були учні 10-А класу нашого ліцею - Максим Лікарчук та Дмитро Юзькевич, які отримали дипломи I ступеня. Їх тренер та наставник - Сергій Жуковський, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій нашого університету, є керівником гуртка з інформатики. Одинадцять його учнів за результатами олімпіади отримали призові місця. Щиро вітаємо переможців та їх наставника! Наша редакція відправила журналістку поспілкуватися з переможцями та їхнім керівником.

Ми зустрілися на перерві. Хлопці стояли біля вікна і щось жваво обговорювали. Першим на запитання вирішив відповідати Дмитро Юзькевич.

– Вітаємо вас з перемогою. Скажіть нашим читачам кілька слів про себе: як давно ви займаєтеся інформатикою? Як у вас вже були досягнення? Як сприймають ваше захоплення батьки, що ви цілий день перед монітором? Чи вистачає часу гуляти на вулиці?

– Я вивчаю інформатику ще з 6 класу. За цей час я був багаторазовим призером та переможцем конкурсів та олімпіад міського та обласного рівнів. Цілий день перед монітором я не проводжу, оскільки вивчаю й інші предмети. Крім того, я відвідую додаткові заняття та ходжу в басейн. На вулиці погуляти встигаю, але хотілося б, щоб вільного часу для прогулянок було більше.

– Чому ви обрали саме інформатику? Що вас у ній зацікавило?

– Рішення займатись інформатикою я прийняв неочікувано. Вирішив спробувати себе в цьому, оскільки на той час я вже цікавився математикою і досить непогано мислив логічно. А ці два предмети між собою тісно пов'язані. Я спробував і відчув, що можу досягти результатів, якщо буду наполегливо працювати. Адже мати здібності для досягнення чогось — недостатньо, потрібно не лінуватись і впевнено йти до своєї мети.

– Хто прийняв рішення брати участь в олімпіаді – ви чи ваш вчитель?

– Рішення брати участь в першій в моєму житті олімпіаді ми прийняли разом із моїм наставником Сергієм Жуковським, але тоді, коли я накопичу достатньо знань, щоб бути гідним конкурентом для інших обдарованих підлітків. Після того я почав шліфувати свої знання і набувати досвіду на інших олімпіадах та конкурсах впродовж років.

– Як проходила підготовка до олімпіади? Хто допомагав?

– Я не вперше став переможцем обласного етапу. Мушу визнати, що підготовка тривала не тиждень і навіть не місяць. Ми з вчителем працювали, як я вже зазначав, декілька років, щоб досягти цього результату. Це наш спільний з паном Сергієм успіх, за що я йому щиро вдячний.

Тепер до розмови підключився

Максим Лікарчук, який досі терпляче стояв та слухав нашу бесіду з Дмитром

– Як проходила сама олімпіада – очно чи заочно? Скільки було етапів? Які були завдання?

– Олімпіада відбувалася заочно, через загрозу повітряної тривоги. Ми підключилися до зустрічі в Google Meet та налаштовували своє місце згідно правил, щоб не було дискваліфікації. Був всього 1 етап, не враховуючи шкільний та міський рівні, якщо брати загалом, то це третій етап Всеукраїнської олімпіади. Завдання були нестандартного рівня, дещо складніші. Наприклад, я не зробив всі завдання, але на етапі дорозв'язання виконав абсолютно все. Я б сказав, що минула обласна олімпіада була набагато складніша для мене, можливо, через те, що тоді я був ще не такий досвідчений, або просто організатори зробили простішими завдання.

– Ви стали першими в області. Це – перемога. Ви очікували на такий результат? Ви готуетесь до всеукраїнського етапу? Чимось відрізняється підготовка до всеукраїнського етапу від підготовки до обласного?

– Якщо чесно, то ні. Я думав, що попаду лише в першу десятку, але те, що я зайняв 1 місце по області, мене дуже сильно здивувало та обрадувало. Так, ми старанно готуємось до 4 етапу всеукраїнської олімпіади, кожен день я намагаюсь розв'язувати складні задачі, намагаюсь хоч трішки прогресувати за такий короткий проміжок часу. Підготовка до всеукраїнського етапу дещо відрізняється від обласного. При підготовці до області я розв'язував набагато менше задач та набагато легші. Я стараюсь на всі 100%, щоб потрапити хоча б в першу двадцятку на всеукраїнському етапі, бо надій на призове місце немає.

– Ви навчаєтесь у Науковому ліцеї, маєте засвоювати мову, літературу, хімію, історію та інші предмети. Чи не складно вам поєднувати заняття інформатикою з вивченням інших предметів?

– Мені змалечку все дається легко, тому ні хімія, ні історія, і навіть алгебра не є складними для мене, хоча я навчаюсь на фізико-математичному напрямку.

– Захоплення інформатикою – це у вас тимчасове явище чи ви з

нею пов'яжете своє майбутнє навчання та майбутню професію?

– Я сподіваюся, що моя майбутня професія буде тісно пов'язана з інформатикою. Недарма я витрачаю стільки сил і часу зараз, щоб потім я міг витратити набагато менше часу, чим інші під час навчання.

– Через 5 років ви будете студентами третього курсу. У якому університеті ви себе бачите? Чи за прикладом Пола Аллена, Білла Гейтса, Стіва Джобса, Шона Паркера, Марка Цукерберга ви кинете навчання?

– Білл Гейтс, Марк Цукерберг, Пол Аллен - вони всі відомі люди, я теж хотів би бути популярним, але не бачу причин кидати навчання через це. Я бачу себе в якомусь елітному університеті за кордоном, хочу здобути більше знань, щоб мати кращу роботу.

Поговоривши з хлопцями, я піднялась поверхом вище до кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій, де і зустрілась з наставником та тренером Дмитра

та Максима Сергієм Жуковським.

– Ми вже кілька разів писали і про Вас, і про Ваших школярів та студентів. Але Ви так і не зізналися – де Ви знаходите розумних та талановитих школярів?

– Я на базі ЖДУ провожу гурток від центру дитячої творчості ЖМЦНТТУМ (Житомирського міського центру науково-технічної творчості учнівської молоді – В.М.). Діти зі всього міста.

– Як у Вас є критерії для школяра, з яким будете працювати? Вимоги, до речі, виключно до особистості школяра чи ще є вимоги до його комп'ютерної техніки та програмного забезпечення? Наскільки складно готувати школярів, які вивчають ще й інші шкільні предмети, до олімпіад?

– Відносно критеріїв – приходять бажуючі, частина згодом не приходять, частина залишається. Принцип підготовки: регулярні заняття, літні та зимові (виїзні) школи з програмування, регулярні змагання. Важко готувати одного учня. Якщо є 5 учнів з певним результатом, то за ними

тягнуться інші. Кожен учень працює по своїй траєкторії. Один швидше сприймає, інший повільніше.

– Як триває підготовка? Ви маєте свою методику та прийоми?

– До кожного змагання готуємось як по змісту програмування, так і випрацьовуємо тактику написання олімпіади. Принцип підготовки – кожен учень на занятті повинен підняти свій рівень: щось нове дізнатись, щось нове розв'язати.

– Перед початком змагань Ви якось налаштуєте своїх підопічних?

– Перед кожною олімпіадою учні отримують настанову про тактику написання олімпіади. Є загальний та індивідуальний підхід. Хтось має проблему, що під час олімпіади багато часу витрачає на якусь одну задачу, а на іншу вже не вистачає часу. Хтось неуважний до умови задачі і пропускає важливі елементи, врахувавши які можна набрати більше балів на задачі. Важливий елемент - це боротьба до останньої хвилини олімпіади. Ще один принцип – прагнути на кожній задачі набрати хоч якісь бали, а не мати нулі за задачу. Кожен повинен прагнути бути найкращим, і на наступній олімпіаді виступити краще, ніж на попередній. Завжди після олімпіади відбувається аналіз задачі.

– Скільки приблизно часу потрібно, щоб зі школяра-середнячка підготувати переможця всеукраїнської чи міжнародної олімпіади з інформатики?

– Є випадки, коли учень за рік підготовки стає призером Всеукраїнської олімпіади. Як правило, це 2-3 роки для отримання суттєвого результату. Не завжди зі школяра-середнячка можна підготувати призера Всеукраїнської та/або міжнародної олімпіади.

Крім методики та прийомів, потрібно учнів навчити логічно мислити, вирішувати нестандартні задачі, вміти у задачі, яку, на перший погляд, учень не знає, як розв'язати, придумати часткове вирішення і послідовно нарощувати розв'язання, щоб набрати максимальну кількість балів. Тут частково працюють вроджені дані школяра. Але навіть при таких даних, якщо не працювати постійно, не вдосконалювати свої знання, уміння та навички, результату не буде.

Вікторія Моравська

Перемога на Всеукраїнській краєзнавчій експедиції

У грудні пройшла Всеукраїнська краєзнавча експедиція, у якій взяв участь 11-Б класу Наукового ліцею нашого університету Михайло Палійчук. Юнак здобув III місце на обласному етапі Всеукраїнської краєзнавчої експедиції «Моя Батьківщина – Україна» у напрямі «З попелу забуття». Тема роботи, яку презентував ліцеїст, була «Український воїн: образ нації». Ця тема є доволі цікава та актуальна, особливо у наш час. Наш журналіст взяв коментар у пана Михайла, тому давайте разом дізнаємось, що це за експедиція і в чому полягала суть завдання Михайла.

– Розкажіть нашим читачам: у чому полягав формат проведення Всеукраїнської краєзнавчої експедиції? Це була конференція, науковий семінар чи ви реально виїздили на якусь місцевість?

– Сама експедиція мала науково-дослідницький характер. Потрібно було написати роботу на один з напрямків. Мій напрямок називався «З попелу забуття». Суть полягала у дослідженні певної теми, яка відповідала б напрямку, робота з різноманітними джерелами та матеріалами. Вітається дослідження архівів, бібліотек та, взагалі, якийсь унікальний матеріал.

Формат заходу був заочний, тобто ніякої конференції чи щось подібного не було, оцінювало роботи журі.

– Як Ви потрапили до учасників експедиції?

– Потрапив я дуже просто – учитель історії надіслав інформацію про цей конкурс. Я вирішив взяти в ньому

участь.

– Чому саме ця тема – «Український воїн: образ нації»? Розкажіть

коротко про суть Вашої роботи.

– Тема відповідає моїм інтересам. Мені самому подобається історія як

наука, а особливо цікавим є період історії України XX-XXI століть. Особливо виділяю російсько-українську війну, тому дана тема про Воїна як втілення української нації була для мене найбільш цікавою.

Суть моєї роботи полягає у тому, щоб показати як формувався сучасний образ Воїна в українському суспільстві. Було опрацьовано матеріал часів Революції Гідності. Дякуючи військовим, які погодилися поділитися спогадами, я зумів висвітлити різні аспекти цього питання більш детально. Зокрема часи АТО/ООС, спогади про роль волонтерів у той час, стан суспільства та армії. Звісно, була мова й про повномасштабне вторгнення, свідчення про допомогу від партнерів. Особливо цікавим моментом у моїй роботі були спогади щодо підриву Каховської ГЕС. Зокрема, були описані ті кількісні умови, в яких проводили евакуаційні роботи як волонтери,

так і військовослужбовці. Також була окрема історія про порятунок пса, який згодом потрапив у новини на телемарафоні. Висновок полягає у тому, що саме сучасний український Воїн, образ якого формувався протягом століть, є втіленням всього українського народу.

– Скільки було учасників та з яких міст? Можливо сподобались чийсь виступи / роботи / презентації?

– Щодо кількості учасників я нічого сказати не можу, тому що формат був заочний. А тому ніяких виступів, презентацій та й, взагалі, знайомства з іншими роботами не було.

– Чи буде у подальшому продовження/розвиток Вашої роботи?

– Якщо мова йде про мою науково-дослідницьку роботу в цьому напрямку (російсько-українська війна – К.І.), то так, такі плани є.

Ксенія Ільїна

Алла Горська – дочка Матері України

Алла Горська після закінчення Київського художнього інституту працює у селах Чорнобильського району, де пише полотна «Прип'ять. Паром», «Абетка», «Хліб». У 1960-ті роки створила галерею портретів Б. Антоненко-Давидовича, І. Світличного, Є. Сверстюка, В. Симоненка. Графічними засобами дає нове трактування

образів Т. Шевченка, О. Довженка та ін. Разом із своїм чоловіком Віктором Зарецьким та художниками-однодумцями вона – автор низки монументальних робіт у Києві, До-нецьку, Краснодарі. Бере участь в організації Клубу творчої молоді «Сучасник» – найвищої хвилі українського шістдесятництва. Алла Горська (1929-1970) одна з чільних діячів руху опору: з В. Симоненком та Л. Танюком виявила місця поховань замордованих НКВС на Лук'янівському та Васильківському кладовищах, у Биківні. Вона розширювала мережу самвидаву, надавала моральну і матеріальну допомогу політ'язням та членам їхніх родин, була присутня на політичних судах, подавала протести до прокуратури та держбезпеки. Після підписання «листа-протесту 139» у 1968 році її виключають зі Спілки художників. Перші ґрунтовні твори Алли Горської присвячені шахтарській тематиці – людям тяжкої виснажливої праці. Її роботи вражали скульптурністю, соковитістю, багатством форм етнокультури. Червоний колір з безліччю відтінків, жовтий нагадує розбурханий вулкан, з якого виливається лава ніби поєднання казкового світу – ідеального і реального «Півні» («Полтава») тощо. У місткіні був задум – створити галерею портретів видатних діячів рідної культури від Ярослава Мудрого до Василя Стуса. Глибинним світосприйняттям для Алли Горської значною мірою було народне мистецтво з його органічною свідомістю єдності буття, природи, всесвіту й людини. Терпкий смак свободи у творчості не давав спокою Аллі. Спокій для неї був тотожний смерті як у житті, так і в творчості. Нова хвиля

Відродження підняла Аллу Горську й пройшла крізь її життя, наче метеорит, полум'я, згусток енергії. Вона шукала, помилялась, шукала розквіпані душі, відкриті, щирі, вірила у людську гідність і незнищенність краси творіння. Дух шістдесятництва давав віру у краще, у нове. Та це був початок тернистої дороги – долі, покрайної ярами своїх і чужих трагедій. Три роботи для театру виконала Алла Горська. До вистави «Ніж у сонці» за поезію І. Драча, «Отак загинув Гуска» за п'єсою М. Куліша, «Правда і кривда» за романом М. Стельмаха. Лишилися ескізи – сила-силенна думок Алли як сценографа. Алла Горська в Київському державному університеті до 150-річчя Т. Шевченка створила вітраж «Шевченко. Мати». Він, здавалося, виростав з архітектури, видавався модерним і, водночас, органічно поєднувався з пропорціями класичної архітектури. Ректорат університету з незрозумілих причин наказав демонтувати, тобто по-варварськи розбити вітражі, що і було зроблено. Основою для обвинувачення стало використання слов'янського шрифту... Її приваблювало мистецтво екстремальне, великої соціальної вибухової сили. Алла Горська вважала, що Україна потребує мистецтва, яке пробуджуватиме свідомість, національну гідність. Як пробний камінь – музей «Молода гвардія». Це остання велика спільна робота одnodумців, у якій брала участь Алла Горська. Її мозаїки «Жінка-птаха», «Дерево життя», «Борівітер» мають нетрадиційні фактури поєднання, що дають оригінальне сприйняття робіт. Вона виборювала кожен крок, долаючи неприйняття скрізь, бо художник у той час був поставлений «обличчям до порожнечі». Офіційне

мистецтво, офіційні шаблони. Алла Горська зі своєю справжністю, щирістю усвідомлювала, що треба шукати свого джерела, треба йти через вогонь до істини. Вона вважала, що героїзм не в тому, щоб загинути на барикадах, а в тому, щоб щоденно жити і працювати, йти проти те-чії і перемагати. Величезний творчий ентузіазм і талант Алли Горської не могли реалізуватися в часі, в якому вона творила. Мистецтво вимагало від неї багато часу, сил, та не менше відстоювання правди і громадянських свобод. Вона творила як жила, жила як творила в ім'я Матері України! Терпкий смак свободи не давав стихтишися. Горська і спокій – речі несумісні. Спокій для неї був тотожний смерті, як у житті, так і в творчос-ті. Болісне «випростання з колін», пережите шістдесятниками, було для неї початком тер-нистої дороги-долі, покрайної ярами своїх і чужих трагедій, коли кожен крок треба було виборювати, долаючи несприйняття. Офіцій-не мистецтво, шаблони ламали чутливі душі, митець повинен був ділити себе навпіл. Алла Горська не змогла жити в таких обста-винах, бо була натурою цілісною і безкомпро-місною. Стимування своїх творчих задумів завдавало їй тяжких мук. Пряма, відверта, щира вона не змиралася, а йшла на відверте відсто-ювання правди. Саме за це Алла поплатилася життям. Аллу Горську знайшли вбитою 26.11.1970 року. Їй було 41 рік. На козацькому хресті сло-ва: «Алла Горська – незламна квітка. Дочка Ма-тері України. Трагічно загинула».

Марія Масловська

Цікаві місця у Франкфурті

Якщо, подорожуючи, Ви завітаєте до Франкфурту-на-Майні (нім. Frankfurt am Main) або просто Франкфурту, обов'язково відвідайте ці місця, щоб більше дізнатися про Німеч-чину та її історію

RÖMERBERG

Площа Ремерберг є історичним центром Франкфурту, а символом міста, розташованим на ній - ратуша Ремер. У Середньовіччі на цій площі відбувались коронації німецьких кайзерів. Майже усі будівлі Ремер-берга були зруйновані або пошкоджені під час бомбардувань у 1944 році. Але у 1986 році їх було віднов-лено зі збереженням архітектурного та історичного стилю міста. Зараз це є одним з найпопулярніших місць у

туристів. Кожен, хто був у Франкфур-ті, має фото цих будиночків. Також ці-кавим є факт, що кожен з цих будин-ків має своє ім'я. Прочитати їх мож-на на спеціальних табличках. Центр площі прикрашає ще один символ Франкфурту - фонтан із бронзовою фігурою богині правосуддя. У бру-ківку вбудована кругла бронзова меморіальна табличка, яка нагадує про спалення книг нацистами на цій площі. Площа також служить місцем проведення одного з найкрасивіших та найбільших Різдвяних ярмарків у Німеччині. Ще після 24 лютого 2022 року тут неодноразово проходили акції українців, мета яких – показати німцям, що росія – країна терорист.

PAULSKIRCHE (КОСТЕЛ ПАВЛА)

Церква була спроектована ар-хітектором Юліусом Янкером і

збудована у 1851 році. З того часу ця будівля служила місцем для вірую-чих та духовним центром. Її величез-на дзвіниця і готичний фасад стали символами міста та його культурною спадщиною. Тут у 1848-1849 роках за-сідав перший німецький парламент – Франкфуртські національні збори. В результаті бомбардування 18 берез-ня 1944 року церква згоріла. Після відбудови будівля була відкрита під назвою «Будинок усіх німців». Сьо-годні церква продовжує бути цен-тром культурних та релігійних по-дій. У середині розташоване панно, яке розповідає історію цього місця. Церква організовує різні концерти, лекції, виставки та благодійні заходи.

ALTE OPER (СТАРА ОПЕРА)

20 жовтня 1880 року у Франк-фурті настала довгоочікувана подія: урочисте відкриття власного опер-ного театру. Театральна зала, яка містила 2010 місць, була спроекто-вана берлінським архітектором Рі-чардом Луке. До свого руйнування

наприкінці Другої світової війни, Франкфуртський оперний театр був місцем для виступів відомих солістів та виконання творів різних відомих композиторів, включаючи останні опери Вагнера. У ніч на 23 березня 1944 року театр згорів повністю. За-лишилися лише несучі стіни та части-ну даху. Виникла дискусія про рекон-струкцію будівлі, а ініціатива «Вряту-ймо оперний театр» зібрала пожертви для відновлення, врятувавши його від знесення. Громадська ініціати-ва не одразу отримала визнання від влади, тому лише через 20 років, за-вдяки допомозі відомих митців, вда-лося врятувати рештки будівлі опер-ного театру. У грудні 1978 року від-булося урочисте відкриття після ре-конструкції нової Alte oper. Під час реставрації були збережені та від-новлені орнаменти, рельєфи, фрес-ки та мозаїка всередині. У 1981 році, після церемонії, в присутності феде-рального президента Карла Карстен-са, оркестр Франкфуртського опер-ного театру та музею виконав 8-му симфонію Густава Малера під керів-ництвом Міхаеля Гілена. Сьогодні це місце вражає своєю архітектурою та його історією. Відомі артисти зніма-ють свої відеокліпи на фоні опери, тим самим поширюючи її історію.

GOETHE-HAUS (БУДИНОК ГЕТЕ)

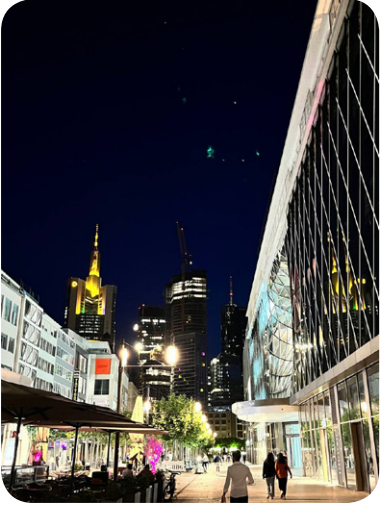
Будинок Гете, розташований в історичній частині Франкфурта, є архітектурним шедевром. Він став пам'ятником та музеєм, присвяченим життю та творчості Йоганна Вольф-ганга фон Гете, великого німецького поета та письменника. Побудований у XVII столітті, будинок представляє типовий зразок патріційської архі-тектури того часу, а протягом століть він переживав численні перебудови та модифікації. Однак, його найваж-ливішою історією став період, коли Гете народився в ньому у 1749 році. Сьогодні Goethe-Haus функціонує як музей, де кожен може поринути в ат-мосферу минулого, оглядаючи експо-зиції, присвячені життю та творчості поета. Експонати включають особис-ті речі Гете, літературні рукописи та інші артефакти, розкриваючи велич

його спадщини. Goethe-Haus став символом важливого етапу в історії німецької літератури. Відвідувачі мо-жуть не лише насолодитися красою старовинної будівлі, але й занурити-ся в літературний світ того часу.

KONSTABLERWACHE (КОНСТЕБЛЬ ОХОРОНЕЦЬ)

Це центральна площа в центрі міста Франкфурт, вздовж торгової вулиці Цайль. Названа вона на честь посадовця, який у минулому відпо-відав за безпеку та порядок. Протя-гом багатьох століть площа відігра-вала ключову роль у соціальному, економічному та культурному жит-ті міста. Після Другої світової війни

будівлі навколо Konstablerwache були повністю зруйновані і влада вирішила не відновлювати їх. Тому зараз там розташовані нові торго-ві центри та різні магазини. Площа Konstablerwache у Франкфурті від-значається своєю ключовою роллю як транспортний вузол міста. Велика кількість маршрутів трамваїв, авто-бусів та потягів проходять через цю точку, тому сюди досить легко доста-тися. Як вже і було сказано раніш, тут знаходиться безліч магазинів, ресто-ранів та інших місць. Це є причиною великого скупчення людей. Навіть у будні дні тут не буде спокійно. Про-ходячи вулицею, вашу увагу можуть привернути Stolpersteine (камені для спотикання). Каміні спотикання —

це латунні блоки розміром 10x10 см, розміщені на тротуарах часто біля будинків євреїв чи ромів. Ці люди за часів нацизму переслідувались, були заарештовані, катовані, позбавле-ні прав або вбиті. На плитах викар-бувані імена жертв та дати їх життя. Цей проект сприяє тому, щоб люди не забували страшні події минулого. Також площа є популярною для про-ведення різних фестивалів, парадів та мітингів.

Загалом, Франкфурт – це місто, яке зачаровує своєю насиченістю. Це культурна столиця, яка пропо-нує незабутні враження будь-якому подорожуючому. Поєднання історії, традицій та сучасності робить його ідеальним місцем для подорожі та відкриття нового.

Марія Мельничук

Можна чи не можна фотографувати?

Сьогодні дуже часто постає питання: можна чи не можна фотографувати військових чи поліцію на вулиці? Спочатку розглянемо, звідки походить заборона фіксації військово-службовців, військової техніки та як вона регулюється.

Це визначено статтею 114-2 Кримінального кодексу України, відповідно до якої заборонено незаконне поширення інформації про маршрути, рух, переміщення зброї, озброєння та бойових припасів в Україні, а також рух, переміщення або розташування Збройних Сил України або інших створених відповідно до законів України військових формувань у воєнний чи надзвичайний стан. Згідно з цією статтею розповсюдження такої інформації заборонено до її офіційної публікації в офіційних джерелах України. Порушення цієї статті може призвести до покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 3 до 5 років.

Ми розуміємо, що фотографування військових, бойової техніки та озброєння неприпустиме. Але чи це означає, що якщо військові чи працівники поліції діють незаконно щодо нас, то також заборонено нам вести фото чи відеозйомку?

Представники поліції та військові, безумовно, стверджать, що так, їх знімати не дозволяється, і що вони мають недоторканність. Але це звичайна хитрість. Зафіксувати свої взаємодії з вами на фото чи відео поліція та військові можуть і повинні. І це не залежить від того, чи є ці дії законними чи ні. І ніхто з них не має недоторканності.

Тут існує тонка межа між тим, що є допустимим і що може викликати юридичні наслідки. Наприклад, просто прогулюючись вулицею і бачачи військових чи техніку, вас ніхто не обмежує дивитися. Однак, якщо ви вирішите зробити селфі на їх фоні і розмістити його в соціальних мережах чи інтернеті, слід мати на увазі, що це може призвести до юридичної відповідальності, а саме за поширення цієї інформації. Але коли вас зупиняють, звинувачують або обвинувачують вас, ви маєте повне право фіксувати це на фото чи відео. Те саме стосується ситуацій, коли ви стаєте свідком порушень прав та законних інтересів громадян з боку військових чи поліції.

Часто у військкоматах кажуть, що

їх також не можна знімати. При цьому жодного закону, який забороняє зйомку військкоматів, немає. Адже це не військова колона і не склад боєприпасів. Тому й тут людей також вводять в оману.

Розглянемо дозвіл на фото/відео зйомку звичайної людини на вулиці. Фотографія, інші художні твори, на яких зображено фізичну особу, можуть бути публічно показані, відтворені, розповсюджені лише за згодою цієї особи. Публікувати матеріали зйомки з фізичною особою можливо за умови, якщо ця особа не забороняла зйомку з її участю, хоча могла це зробити. Згоду особи може бути відкликано (нею або її близькими родичами) з вимогою подальшого відшкодування збитків. Якщо фото-, відеозйомка особи, публічний показ, відтворення, розповсюдження зображень з нею здійснювалися без її дозволу і вона вважає, що такими діями їй завдано матеріальної та/або моральної шкоди, вона має право звернутися за захистом своїх прав та інтересів до суду з відповідною позовною заявою.

Окремих норм, які регулюють питання зйомки та використання фото дітей, в українському законодавстві немає. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати й поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб на свій вибір. Проте це право обмежене правом кожної особи на повагу до приватного життя. З цього випливає загальне правило, за яким здійснення фотозйомки особи має здійснюватися за її згодою. Винятком із загального правила, коли не потрібно отримувати згоду, може бути зйомка в публічних місцях: на вулиці, на зборах, конференціях, мітингах та інших заходах публічного характеру. Якщо ж для здійснення зйомки потрібно отримати згоду (не в публічному місці), тоді таку згоду за неповнолітню чи малолітню дитину надають батьки.

Якщо батьки дитини заперечують проти зйомки дитини, то її потрібно припинити.

Крім того, батьки мають право спочатку погодитися на знімання дитини на фото-, кіно-, теле- чи відеокamera, а потім вимагати припинення їх публічного показу в тій частині, яка стосується особистого життя дитини. Однак у такому разі батьки повинні відшкодувати витрати, пов'язані з демонтажем виставки чи запису (частини друга статті 307 Цивільного кодексу України).

Ще однією сферою, на яку мало звертають увагу в певних виданнях, є сексуальна приязність. Це важливий аспект журналістської етики, який вирішується передусім самими виданнями, а точніше їхньою орієнтацією або політикою стосовно ілюстрацій. Сучасні ЗМІ не завжди звертають увагу на цю проблему, а особливо ті, які існують в інтернеті. Багато видань вже не можуть обійтися без таких знімків на своїх сторінках, оскільки вони дуже привертають увагу аудиторії і створюють враження безмежної свободи. У публікаціях, де розміщено подібні ілюстрації, часто можна зустріти фотомонтаж. Фотожурналіст тим самим відходить на задній план і стає важливим лише при прихованому репортажі або формуванні особистого портфоліо. Головна роль в цьому випадку відіграє обробка остаточного знімка, за що відповідають редактори ілюстративної інформації.

Отже, фотожурналістика не лише висвітлює події, але і викликає дискусії про етичність та відповідальність в цьому виді мистецтва. Справжній професійний фотожурналіст поважає етичні норми, роблячи свої знімки, які мають не лише інформативний, але і виховний характер, несучи при цьому велику моральну відповідальність за свої дії та вплив на глядача.

Оксана Коренівська

ФОТО- ВІДЕОЗЙОМКА

ДОЗВОЛЕНА

СЛУЖБОВІ, ПОСАДОВІ ТА ПУБЛІЧНІ ОСОБИ

до органів, співробітників яких можна знімати під час виконання ними професійних/службових обов'язків, належать: Національна поліція, прокуратура, СБУ, ДБР, податкова та інші державні органи

ЗАБОРОНЕНА

у місцях особистого користування (туалети, роздягальні, примірни, душові кабінки)

у урядових, транзитних будівлях, в будівлях суду на підставі мотивованих постанов

якщо оператор заважає особі здійснювати професійні/службові обов'язки

у громадських місцях, які є приватною власністю, якщо це права заборонено на зйомку

ЗА ЗГОДОЮ

ФІЗИЧНОСІБИ

1) чітко виражена згода (в письмовій формі)

2) усна згода (перезаписати)

3) мовчазна згода (особа знає в бачила, що її знімають, але не сказала, що проти)

ДІТИ

з згодою батьків

Якщо фізична особа просить припинити зйомку, редактор повинен відкликати матеріал з інтернету

ЗА ЗГОДОЮ

матеріали, де є фізична особа, показують лише за її згодою

у разі смерті фізичної особи – за згодою близьких родичів

АЛЕ: згода фізичної особи може бути відкликана близькими родичами після його смерті з відшкодуванням збитків за поширення матеріалів зйомки

ПУБЛІКАЦІЯ

АЛЕ: фізична особа або його близькі родичі (або раз його смерті) можуть вимагати припинити показ матеріалів зйомки з відшкодуванням збитків, якщо це незаконно використано заздалегідь інтереси цієї фізичної особи або інших осіб

У ВИПАДКУ ПОЗУВАННЯ ЗА ГРОШІ

АЛЕ: фізична особа або його близькі родичі (або раз його смерті) можуть вимагати припинити показ матеріалів зйомки з відшкодуванням збитків, якщо це незаконно використано заздалегідь інтереси цієї фізичної особи або інших осіб

БЕЗ ЗГОДИ

АЛЕ: фізична особа або його близькі родичі (або раз його смерті) можуть вимагати припинити показ матеріалів зйомки з відшкодуванням збитків, якщо це незаконно використано заздалегідь інтереси цієї фізичної особи або інших осіб

ВАЖЛИВО ПАМ'ЯТАТИ

1) якщо хтось і проти вашої зйомки, то він не має права вилучати або псувати вашу техніку;

2) зйомка повинна вестися відкрито, використання прихованих камер – кримінальний злочин.

Я, Хомич Тетяна, учениця 11-Б класу Наукового ліцею ЖДУ ім. І. Франка. Декілька років тому я почала захоплюватись різною поезією. Мене надихає творчість Сергія Жадана та Василя Симоненка. Під час написання віршів я можу передати свої емоції та переживання. Для мене, поезія - це дещо більше ніж просто текст. Я мрію видати свою збірку віршів, яка зацікавить читачів.

Воюють люди, воюють танки, гранати, ракети, розбиті ганки...

Йому вісімнадцять - він захищає неньку, а іншому тридцять п'ять - він депутат, поїхав давно у якийсь собі штат. Забув він про мову свою солов'їну, інколи робить вигляд, що любить і досі свою батьківщину.

А інший щось бовкне про ППО, думає всі вже забули давно, Дніпро..? Це ненависть, сором і злість, інші вже рік обіцяють ленд ліз,

НАТО - боїться нас захищати, поки ми будем від болю кричати, А як же бійці в Азов - «сталь»? Частина країни тепер, як шпиталь,

Херсон - назавжди в моєму дитинстві, тепер там постійно криваві убивства. Луганськ і Донецьк для нас усіх рідні, росія ніколи не стане їх гідна. У Крим ми поїдемо трохи пізніше, коли в Україні буде тихіше. Ірпінь, Буча - смерть до всіх орків прийде неминуча.

Потрапили в наш двадцять п'ятий ліцей - воює росія проти дітей. Вся Україна постійно страждає, на ваш руський мір ніхто не чекає.

Краса України, тепер тут руїни, путінські клони, танків колони, техніки тонни...

ми так чекали приходу весни, сняться щодня лиш мирні нам сні... не хочемо чути безглуздя й брехні, нехай вийде сонце з цієї пітьми!

годі нам марно щось обіцяти, невже так важко допомогу надати? невже ви лиш можете обіцяти? про те що наступні ви, вам нагадати?

моя Батьківщина постійно палає, плаче від болю: миру немає, трощать будинки, теплі хатинки, прийшли окупанти, в них знищені мізки,

забрали найкращі морські відпочинки, що так я любила колись у дитинстві. ...де спогади вічні, там зараз мерці, та в ЗСУ зброя в руці,

довіку будете в пеклі страждати, за кулі, за «смерчі», за «гради» й гранати, ракети у небі, сором тобі!

ти гнитимеш вічно у нашому полі, тут не шукай щасливої долі, ми до кінця будем стояти, а ворог буде терпіти лиш втрати.

Зорями встелене небо; діти ховались в метро, спитаймо у Бога: «За що?»

Ми хочемо жити у вільній країні, а не страждати кожній родині. Всі хочуть правду нарешті почути, а не брехню, що нам летить у вуха.

Годі казати байки, «два-три тижні», уже дуже скоро звільнять Рубіжне, Порвемо кайдани московського «брата», чекає на нього пекельна розплата!

Скільки життів забрали у нас, а потім хвалились, що «у них єсть газ», ми мусимо взимку в підвалах сидіти, без світла, тепла та чомусь радіти, для окупантів лиш смерті хотіти,

давно хоч зів'яли усі наші квіти, ми будемо вічно країну любити, любити бо рідна, любити бо мила, любити бо вірна, це все Україна.

блакитні очі самоти, блакитні очі світлі і глибокі, блакитні очі, в яких тільки ти, блакитні очі, сумуючи щоночі, плачуть, розбиваються мости.

в блакитних очах є щастя частина, іноді там іронічна картина, та в цьому озері потонувши, мелодію кохання ти почувши, воскреснеш з світу забуття, поділитися на до і після все життя.

блакитні очі дивляться на тінь, блакитні очі, в яких сотні мерехтінь, блакитні очі, мов безкрає озеро, блакитні очі долю ставлять на зеро, той погляд, що дарує всім добро..

в блакитні очі легко закохатись, з цим поглядом ніколи не захочеш розлучатись, залишай очі слід в твоєму серці, наші погляди назавжди у життєвому люстерці.

Домашній менеджмент і не тільки: скільки коштує “невидима праця”

Не менше 50 тисяч гривень довелося би заплатити найманим працівникам, яби найняти їх виконувати всю неоплачувану домашню роботу необхідну для родини. “Гречка” порахувала скільки коштує хатня праця за ринковими цінами.

Що каже статистика?

У той же час, загідно з даними звіту у «Стан батьків у світі 2023», підготованого неурядовою організацією США Equimundo неоплачувана доглядова праця складає 11 трильйонів доларів. Це 9% від світового ВВП.

У дослідженні провели опитування в 17 країнах світу. І хоча чоловіки нині беруть на себе більше відповідальності за “домашню роботу” в порівнянні з попередніми роками, все одно в рази більше виконують жінки. Жінки у 3-7 разів частіше беруть на себе саме домашній менеджмент і догляду працю, залежно від країн.

У той же час, за даними цього ж звіту, більшість чоловіків в усьому світі хочуть долучитися до виконання домашніх обов'язків, але їх зупиняють соціальні стереотипи.

За даними опитування соціологічної групи “Рейтинг” у 2020 році про те, що в родині жінки готують їсти частіше вказали 64% опитаних і 43% опитаних зазначили, що на жінок покладаєні господарські справи по дому і 52% сказали, що на жінках - виховання дітей.

Скільки коштує робота у “другу зміну”

За даними того ж опитування “Рейтингу” 83% опитаних вважають, що найважливіше завдання жінки - дбати про дім та сім'ю.

Фактично робота вдома, це так звана “робота в другу зміну”, яка займає від 3 до 6 годин на день, крім основної (оплачуваної) роботи. Такі цифри називає Керолайн Кріадо Перес у книзі «Невидимі жінки».

“Гречка” вирішила поррахувати, у скільки б обійшлися послуги найманих працівників для виконання цієї ж роботи з огляду на пропозиції сайтів пошуку роботи.

Послуги няні

Так **6-10 тисяч гривень** обійшлися би послуги няні на повний день. Звичайно, діти старшого віку проводять частину дня у дитсадку чи школі. Проте зібрати дитину у школу, забрати звідти чи відвести в гуртки, дбати про дитину під час хвороби - солідна частина роботи. Не кажучи вже про цілодобове піклування дома.

Послуги кухаря

Якщо не говорити про зірок кулінарії, то

кухарю на повну ставку пропонують орієнтовно **6-15 тисяч гривень** зарплати.

Прибиральниця і посудомийка

За таку працю нині пропонують **8-10 тисяч гривень**.

Доглядальниця з проживанням

Якщо є член родини (наприклад, літні батьки) яким потрібен особливий догляд, контроль за харчуванням і прийомом ліків, допомога у побуті, зазвичай ця праця теж покладається на жінок. Така робота за ринковими цінами нині коштує **7-18 тисяч гривень** пропонують за роботу доглядальниці з проживанням (близько 600 грн доба).

Бухгалтер

Сплата рахунків, обрахунків домашніх витрат, планування заощаджень і доцільності покупок із сімейного бюджету - ще одна частина домашньої роботи. **5-8 тисяч гривень** обійшовся б бухгалтер на часткову зайнятість.

Домашній менеджмент

Найдорочим, але і найважливішим шматком роботи по дому є домашній менеджмент, який, на відміну від попередніх пунктів часто

навіть за роботу не рахують.

Нагадати про те, що закінчився хліб і купити його, проконтролювати і посортувати речі для прання, не забути зводити дитину на планове щеплення, придбати подарунок до свята родичам, зібрати жолуді, бо згодом у школі треба буде робити поробку до свята осені, не забути про змагання з танців заплановане на другу неділю грудня, нагадати поїсти/випити ліки/піти до репетитора – це все робота.

На ринку праці вона непогано цінується. Так для проектного менеджера пропонують ставку від 30 тисяч гривень.

Отже, сумарно неоплачувана праця по дому становить понад **50 тисяч гривень** залежно від ситуації.

Якщо у родині немає партнерських стосунків і поділу обов'язків, то фактично щодня жінка витрачає на додаткову роботу час і сили, які могла б витратити на відпочинок чи розвиток.

Анастасія Дзюбак

Матеріал був створений завдяки підтримці недержавної організації NESEHNUTI в рамках Програми трансформаційного співробітництва Міністерства закордонних справ Чеської Республіки.

Деталі за посиланням: https://gre4ka.info/statti/76257-domashnii-menedzhment-i-ne-tilky-skilky-koshuie-nevydyma-pratsia?fbclid=IwAR1fu80sFSDXKdj-tUrZ_pVQsEsoGAXp3sYVNHORPzDXLfYojQs_7rnjxE

Пісня про себе

Це було просто домашнє завдання: за мотивами Волта Вітмена «Листя трави» написати творчий проєкт «Пісня про себе». Розповісти про себе, про свої захоплення, описати себе, свою родину, своїх друзів.

Вашій увазі пропоную кілька робіт учнів Наукового ліцею нашого університету. На мій погляд, це не просто розповіді про себе, це колективний портрет нового покоління. Покоління, яке народилося у XXI столітті, яке рік просиділо вдома на карантині у часи Covid-19, яке вже два роки живе у умовах війни. Це покоління, яке кожного дня бачить на екрані телевізора чи екрані свого гаджету війну. Це покоління, яке на свої очі бачить кров, страждання та смерть. Вони вже дорослі. Вони вже інші.

Знайомтесь з ними, з новим поколінням, з їх мріями, їхніми страхами, їх сприйняттям світу та їхнім баченням щастя.

Мене звати Ігор.
Мені шістнадцять,
Через чотири роки буде двадцять.
Живу у Житомирі, в квартирі,
але не сам.
У мене є дівчата милі.
А ще й тато.
Я з ним полюбую,
ходить на рибалку,
й там пісні співаю.
Навчаюся в ліцеї,
Імені Івана Франка.
Улюблений предмет – математика.
Якщо поглянути на мене,
можна здивуватися.
Який я гарний та кмітливий,
дівчатам краще триматися.
Я доброзичливий, славний хлопець.
Познайомився в ліцеї з одним юнаком.
Ми любимо грати у футбол, волейбол.
Я його, до речі, взуваю в шашках,
ну а він мене – у шахах.
Ще я граю на гітарі.
Мене надихають ті пісні, які я граю.
Але не всі, тільки деякі.
Дід в мене музикант, і він мені говорить,
щоб зіграти гарно музику,
треба її грати з душою.

Ще в мене є чудова бабуся,
Через неї я, може, в школу спізнюся.
Але в цьому є сенс,
На ранок вона мене смачно годує
і дає в школу кекс.
Коли настають вихідні,
я прибираю всю квартиру.
Мию підлогу, посуду, прибираю пил.
За це мені мама пече смачне печиво.
Я повинен зробити уроки
та погуляти з сестрою.
Далі можу піти в баню з дідом.
Ще люблю плавати, мені це подобається.
Бо тато привчав мене змалечку
пірнати з ним і ловити раків.
З мрією я ще не визначився.
Але в мене є велике бажання,
щоб тато з перемогою повернувся
живим з війни.

Підсумок:
Ну в мене таке поняття,
Мені трохи байдуже як зробити,
щоб комусь сподобатись,
щоб про мене були високої думки.
Я просто прагну удосконалюватися,
Щоб я сам був задоволений собою
Та сам себе поважав.

Ігор Войтенко

Я - струмок води, що несеться
бурхливими потоками з гори.
Біжу, споглядаю, відчуваю,
хто потребує, того напуваю,
чистими потоками усе навколо омиваю.

Допитливість веде мене життям,
і я її в собі оберігаю.

А ще танцюю! Знаєте, це відчуття,
коли мелодія стає частиною життя?!
Де кожен рух - це медитація буття...

І гра на скрипці ще! Вона - моя душа.
Щоразу беручи смичок до рук,
я згадую прадавній звук,
коли ще менуєти танцювали.

Життя моє - дорога, рух.
Кохаю швидкість і людей веселих гук.
Себе і серця розмірений стук.

Що не моє - я легко відпускаю,
і вільний простір новими барвами заграє.
Наповнена з народження любов'ю,
її сміливо віддаю усім і всьому,
що так сильно я люблю.

Я - провідник енергії Творця.
Немає меж для мене і кінця!

Софія Лифарь

У світі, де лине весняний сміх,
Ти шістнадцять років ковзаєш легко.
Твій голос – як кришталевий утіх,
Спів у серці – дзвенить так тяжко.

На хороших нотах ти летиш в вись,
Де дружать голоси в чарівному ладі.
І під музику світ злітає кудись,
Де ти – хранитель тонів, що линуть у саді.

Психології ти вивчаєш таємниці,
Розгадуєш вузли думок і відчуттів.
Шукаєш в серцях глибинні темниці,
Де сховані прах і біль ідеалів.

Пізнання нового – твій правий шлях,
Дивлячись за світом як художник.
Ти ростеш, немов граєш в ролях,
У світі нового, молодого гравця.

Сергій Працьовитий

Народжений я весною, коли вона тільки-но увійшла в свої права,
Коли легке зелене шумовиння лише натякає на майбутні літні листочки.
Коли земля починає дихати теплом, а листя трави стає зеленим та соковитим.
Початок квітня – пора, коли мої батьки відкрили мені світ, а мене для світу.

Зеленоокий, упертий, саркастичний, терплячий і нетерплячий одночасно,
Турботливий і ніжний, коли хочу, наполегливий і уважний, коли треба,
Схожий на тата і маму, і, водночас, не схожий ні на кого.
Люблячий і нестерпний син – усе це про мене.

Попереду життя – всі кажуть, але вже маю за плечима досвід.
Я знаю, що таке втрачати рідних, які вже не повернуться ніколи.
Вони для мене приклад і натхнення, в мені їх кров і їхні мрії про майбутнє,
Тому живі й вони, допоки я живу і пам'ятаю.

Життя складне і легке одночасно, коли наповнюєш його постійно змістом,
Ліцей, спорт, друзі, вільне спілкування, природа, книги – ось мої натхненники постійні.
Важлива складова – мої моделі, які збираю ось уже два роки.
Приємно, що ця справа не байдужа моїм найкращим приятелям також.

Мої уподобання дуже різні, чого лиш я не спробував робити:
Від бальних танців та до малювання, кікбоксингу, складання казок
Не вирішив іще, ким бути у житті – складне питання.
Та сподіваюсь, до душі я зроблю вибір, і у майбутньому не пошкодую.

Я – Олександр, син Олександра, такий, як є, без ретуші й прикрас,
Зеленоокий, упертий, саркастичний, терплячий і нетерплячий одночасно.
Готовий зустріти свою шістнадцяту весну
На початку квітня – коли мої батьки відкрили мені світ, а мене для світу.

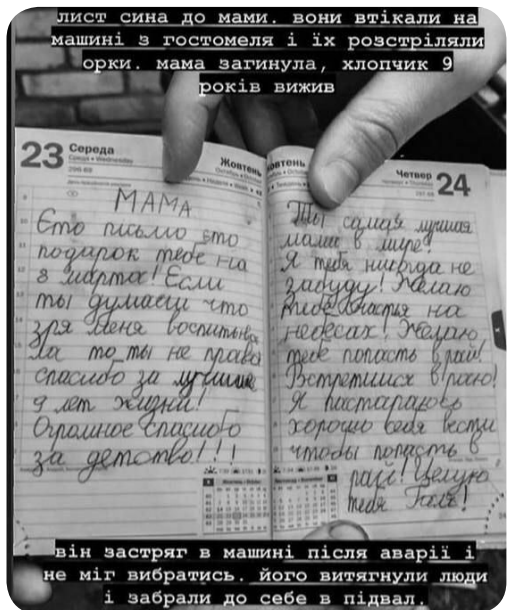
Олександр Євченко

Легко описати людей навколо себе можу я
Та нелегко мені розповісти про себе
Але пару слів я все ж таки скажу
Дівчина я творча та чуттєва
Тож розплакатися від болючих слів для мене - не проблема
Музика, малювання – ось що надихає мене
Фарби, пензлики, природа захоплюють мій дух та
допомагають виразити свої почуття на папері
Хоч іноді буваю я похмура, проте
Не покидаю я надії у світле майбутнє

Ціную друзів я своїх, які завжди підтримують мене
Тому рішучою та відважною
Я намагаюся бути для них
Але є завжди речі, які будуть хвилювати мене
Я боюся втратити своїх близьких та не досягти своїх цілей
Ці страхи зводять з розуму мене
та сіють сумніви ...
Однак, я все одно продовжую боротись та хапатися за життя

Я проводжу багато часу у своїх думках та зрозуміла що:
Поки у мене є мета та мрії — я все ще живу, я все ще існую
Роздуми, саме роздуми призвели до цього!
Емоції, думки, мрії, мета, спогади, відчуття – це
те, що робить людину справді живою.

Віолетта Загурська

Я - маленька частинка великого танцю.
Приголомшлива симфонія мрій і надій.
Мій світ - як відлуння кольорового спектаклю.
Де кожен день - маленький вірш, живий.

Стосунки з близькими, мов мелодія вальсу.
Яка надихає теплом і любов'ю.
Батьки, друзі і брат - кожен невичерпний скарб.

Любов до подорожей веде мене вперед.
Надихає розмаїттям культур та величчю природи.
Кожен крок відкриває нову сторінку у книзі світу.
Це натхнення для душі, що мандрує в безмежних просторах.

Найкращі спогади - це дитинство, що розцвітає у кольорах.
Миті перших успіхів, де я собою пишалася,
Теплі моменти, проведені з родиною.
Це все, що згадується з посмішкою на обличчі.

Боюся невпевненості, вибору неправильного шляху.
Проте в цьому є сміливість відкривати нові можливості.

Мої мрії, як вітрильний корабель в океані надій.
Сподіваюся на гарне майбутнє, мов на барвисту квітку,
що розцвітає в моєму серці.

Що знають про мене інші?
Можливо, моя щедрість, доброта та усмішка.
Але в кожній із них криється ціла історія.

В майбутньому я сподіваюсь,
Всі згадають моє серце, що віддане було друзям,
А також світло, що розправляло крила.

Вероніка Петрук

Кажуть всі в один голос, що Дивачка все таки вона,
Не така як всі -
Дурненька, наївна та безглуздо щира,
Тихо чує по кутках, що занадто емоційна, прямолінійна і не така,
Але ж вона просто бачила життя по-іншому.

Її зелені очі помічали кожен рух на вулиці,
Можливо, то злетіла згряя птах,
Чи жіночка старенька йде з котиком кудись.
Навушники не випадають з вух,
Слухає музику, шукає нові барви,
Та пише власну.

Знімає вона кожні краєвиди,
Тому плівка забита спогадами про зиму та людей.

Біжить, не бачачи кінця, в театр та книжковий,
Хоч і бачила виставу ту,
Йде перегляди в сотий раз,
Бо театр – це не лише мистецтво, а й спокій у голові.
А книги – то життя її!

Любить вона змінювати локацію свою:
То у фентезі – має чорного дракона,
То вона вже в антиутопії та палить всі книжки.
Бачить сотню кадрів вона в мить
І ніколи їй це не набридне.

А часом, як муза (хто вона ніхто не зна) завітає вміть до хати,
Шукає ручку й листка,
Й пише, пише, пише...
Хоч і сама не знає що,
Та слова сплітаються у купу,
І виходить дивне щось:
То міні вірш,
То книги той початок,
Щось безладне, як вона сама.

І про своїх людей не забуває,
Пише кожному мить,
Відправляє сотню дивних та по-справжньому живих кружечків,
Набридає дивними думками й бажаннями:
То книгу вже друкує,
То в секунді знайде найсмішніший лук,
То просто читає вголос вона комусь,
І радіє відповіді кожній.

Любить всім надокучати,
Всім щось розповідати,
Та й так емоційно то все робить,
Майже криком-писком,
Руками махає й міміка невпинно рухи робить,
Кажуть їй тихіше бути,
Але вона така, яка вже є.

В певний час згадає все?
Слова, що люди їй казали,
і залишалися рубці
Чи дії, що колись були.
І емоції беруть верхи,
Боїться, але сама й не знає вже чого.

А потім лежатиме довго в ліжку,
І мріятиме про майбутнє:
Як заведе рудуватого кота,
Буде працювати там, де душа її хоче,
Як напише книгу,
Та буде жити, жити й радіти.

А як прийде пора казати всім пока,
Залишити спогад хоч для когось,
Нехай то буде смішний жарт,
Чи фото,
Чи просто щира усмішка її,
Ба саме усмішку вона нікому не жаліла...

Я з'явився на світ у чудовий зимовий день. Я не все пам'ятаю зі свого дитинства, але мої батьки кажуть, що я завжди був спокійним, врівноваженим та самостійним. На даний час мені вже шістнадцять років. Я став свідомою, впевненою в собі людиною.

Найбільше на світі я ціную відносини з людьми. Для мене найвищою цінністю є родина. Я знаю, що близькі люди завжди допоможуть, підтримають у важку хвилину, підбадьорять теплими словами. Я люблячий син і брат, я щасливий, коли знаходжуся в колі своєї рідні. Не менш важливими для мене є відносини з друзями. У мене їх небагато, але я можу з впевненістю сказати, що всі вони – справжні друзі, на яких завжди можна покластися. І я вважаю себе хорошим другом.

Та, не дивлячись на те, що я – товариська людина і завжди комфортно почуваю себе серед друзів, я часто люблю проводити час на самоті. Люблю гуляти міським парком серед різнобарв'я природи, де вільно дихається, мріється (адже я мрійлива людина), де можна найкраще зібратися зі своїми думками. Такі прогулянки мене надихають, піднімають настрій. Гуляючи доріжками парку, я люблю згадувати різні події зі свого життя. Скільки себе пам'ятаю, я завжди був допитливий. Особливо мене цікавило життя людей в інших країнах. І мені дуже пощастило, що ще в дитинстві я мав можливість відвідати ряд європейських держав. Тому я нерідко згадую під час прогулянок свої мандрівки Європою і мрію побувати в тих країнах, де ще не бував.

Але це не єдина моя мрія. Я хочу одержати професію, про яку давно мрію. Гадаю, що в мене це вийде. Адже я цілеспрямований і впевнено йду до своєї мети. Оточуючі

мене люди знають, яких успіхів я досяг у вивченні математики і програмування. Мої рідні вірять у мене. І це для мене дуже важливо.

Час минає, скоро я закінчу школу і покрокую стежиною дорослого життя. Чесно кажучи, я з цим не дуже поспішаю. Раніше так кортіло швидше подорослішати і стати самостійним. Хотілось закінчити садочок і піти до школи, щоб не змушували спати під час тихої години. Хотілось швидше поступити у вищий навчальний заклад і вивчати лише ті профільні предмети, які мене цікавлять. А зараз я усвідомлюю, що час летить так швидко, а я ще не встиг насолодитись безтурботним дитинством.

Пролетять роки, коли я здобуду професію та стану, я сподіваюсь, самодостатньою людиною. А в 2045 році, я переконаний, ми зустрінемося з однокурсниками, щоб зігрітися спогадами про шкільні роки. Це обов'язково станеться, адже ми разом переживаємо зараз стільки відповідальних і водночас яскравих митей. Ми будемо вже зрілими особистостями, але кожен з нас цінуватиме ті самі щирі моменти підліткового життя. Вони для нас – найцінніші, це те, що створило основу для нашого саморозвитку, спонукало нас до роботи над собою та мотивувало.

Я б дуже хотів, щоб про мене згадували, як про руського кучерявого юнака, який наполегливо йшов до своєї мети. Як про того, хто ніколи не відмовляв у допомозі іншим і вірив у світле майбутнє нашої країни. Сподіваюсь, що всі ми з гордістю будемо ділитися своїми досягненнями на користь процвітання нашої неньки. А головне – що ми будемо Людьми!

Дмитро Юзькевич

Красива, розумна, працьовита, ввічлива, комунікабельна, дружелюбна, добра, талановита. Так, це все про мене.

Можливо, дуже егоїстичний початок, але іноді я втомлююсь від того, що кожного дня я принижую себе, і забуваю про свої справжні якості.

До близьких людей я завжди ставлюся дуже добре, іноді навіть занадто.

Я турбуюся про їхні проблеми та почуття. Для рідних я готова зробити все, і навіть більше.

Багато з вас зараз в це не повірять, адже для всіх інших я дуже холодна, егоїстична, груба.

Але, можливо ви просто не ті люди...?

На питання «Що я люблю?» мені дуже важко дати відповідь самій собі.

Але одне можу сказати:

я люблю моменти, так, моменти.

Проведений час з друзями, з хлопцем, який мені подобається, з кращою подругою, яку я бачу раз в півроку.

І не важливо де ми знаходимося, скільки в нас грошей, і в чому ми одягнені.

Важливо те, як ми проводимо цей час.

Чи ми просто сидимо в кав'ярні, гуляємо по полю, ходимо по магазинам або прогулюємося парком.

Хороші люди завжди зроблять тобі «моменти» у будь-якому місці.

«Що мене надихає?»

Можливо, когось надихають люди, улюблені справа або ще щось, але мене надихає місто Радомишль.

Там проживає моя бабуся, і з малечку це стало моїм найулюбленішим місцем в світі.

Це місто має якусь свою певну атмосферу.

Кожного разу, коли я приїжджаю до бабусі на канікули, трапляється дуже багато хороших та поганих моментів.

Кожного разу, збираючи валізу додому, я їду не просто з «моментами» та добре проведеним часом,

я їду з якимсь певним досвідом та новим уроком.

І, не дивлячись на те, що іноді в Радо трапляється щось, що дійсно робить мені боляче, мене все одно туди тягне, і це вкотре залишається моїм улюбленим місцем...

Всі мої найважливіші спогади пов'язані лише з цим містом, адже лише в Радо я маю справжніх друзів, там проживають більшість моїх родичів.

Кожне свято, проведене там, кожна прогулянка та просто проведений час вдома, є дня мене найважливішим спогадом.

«Чого я боюся?»

На це питання мені набагато простіше дати відповідь, аніж на те «Що я люблю?».

Я боюся невизначеності, це дійсно є мій найбільший страх.

Банально, коли я не знаю свій розклад на

наступний день, мені дуже некомфортно та важко.

Зазвичай, люди створюють мені цю «невизначеність», коли вони довго думають та не можуть визначитися чого хочуть.

Для когось це дурниці, а ось для мене – це безсонні ночі, неможлива концентрація над якоюсь роботою, над навчанням.

Я не можу спокійно розслабитися та думати про щось інше, тому що мої думки охоплені лише тією чужою «невизначеністю».

Ненавиджу отримувати у відповідь на мої повідомлення такі фрази як:

- побачимо;

- буде видно;

- можливо;

- не знаю.

Мені потрібна чітка відповідь на кожне моє питання, щоб я могла розуміти щось для себе та планувати.

І тут ми плавно повернемося до питання «Що я люблю?».

Я люблю конкретику, прямолінійність.

Сама по собі я дуже прямолінійна людина, мені не важко сказати в обличчя людині, що мені не подобається, або що я про неї думаю.

Якщо стається якась неприємна ситуація, мені неважко написати першій і щось з'ясувати, запитати «що сталося» і чому людина так вчинила.

У відповідь на свою відкритість, я бажаю

такої ж відкритості, але іноді забуваю, що не всі люди такі «орен», і тому іноді я можу розізлилися або накричати на когось через їхню невпевненість.

Про мої обов'язки в родині я можу розписувати вічність.

Я живу в приватному будинку, отож всі хатні справи на мені.

Поки хтось літом гуляє та розважається, я займаюся городами та грядками і, одночасно, кошу газони.

Мені це подобається, я відчуваю відповідальність та частину себе в сімейному житті, але іноді це дуже набридає..

«Що про мене знають всі?»

Коли починаю відкриватися людям, згадую фразу «Довір'яй настільки, наскільки зможеш пробачити».

Отож, я можу розповісти людині те, що зможу легко пробачити.

Зазвичай, розповідаю лише загальну інформацію про себе.

Є лише дві людини, яким я можу довірити щось більше, аніж загальну інформацію – це моя сестра та краща подруга.

«Що згадають мої однокурсники через 20 років?»

Я гадаю, що нічого, вони забудуть про моє існування, і, напевне, єдине, що будуть пам'ятати, те, що я староста.

Дар'я Івашкевич